Οκτώβρης–Νιόβρης
2015
No 151

εργατική δημοκρατία

Κοινοί αγώνες για ειρήνη και επανένωση
σελ. 10 – 11

Τιμη ενίσχυσης 2 ευρώ

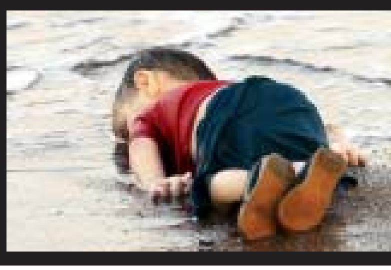
Η Ευρώπη δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο

Λιτότητα και φράκτες δολοφονούν

- Αντίσταση στα μνημόνια
- Καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες
- Διαλύστε τη Frondex

Πτώματα παιδιών και γυναικών που ξεβράζονται στις ακτές, άνεργοι και συνταξιούχοι στην ανέχεια. Διαλυμένα νοσοκομεία και ανύπαρκτη κοινωνική πρόνοια. Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο της Ευρώπης των καπιταλιστών

Διεθνής Συνάντηση ενάντια στο Ρατσισμό και το Φασισμό

Με μεγάλη συμμετοχή κινημάτων από εννέα χώρες καθώς και από όλη την Ελλάδα πραγματοποιήθηκε η Διεθνής Συνάντηση κατά του ρατσισμού και του φασισμού στο Κλειστό Γήπεδο Μπάσκετ του Ρουφ το Σαββατοκυρίακο 10-11/10. Πήραν μέρος κινήματα από τη Βρετανία, τη Σκωτία, την Καταλωνία, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αυστρία, τη Δανία, την Τουρκία, την Κύπρο ενώ τη στήριξη τους δήλωσαν ακόμη κινήματα από την Αυστραλία, την Πολωνία, την Ολλανδία.

Εκπρόσωποι κινήσεων από όλη την Ελλάδα έφεραν την δύναμη του κινήματος αλληλεγγύης στους πρόσφυγες που ξεδιπλώνεται παντού, από την Μυτιλήνη μέχρι τη Βόρεια Ελλάδα, από την Κρήτη μέχρι τις γειτονιές της Αθήνας. Συνδικαλιστές και δημοτικοί σύμβουλοι μίλησαν για τις πρωτοβουλίες των σωματείων και την πάλη για να έχουν οι πρόσφυγες ανθρώπινη μεταχείριση. Μαζί με πανεπιστημιακούς, εκπρόσωπους του κινήματος χειραφέτησης της αναπηρίας, εκπρόσωπους κοινοτήτων μεταναστών ένωσαν τις φωνές τους κατά των νέων μέτρων σκλήρυνσης της ρατσιστικής πολιτικής της ΕΕ-φρούριο, με το κλείσιμο των συνόρων, τα hotspot-νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης αλλά και τη διατήρηση του δολοφονικού φράχτη στον Έβρο και της Αμυγδαλέζας.

Την εικόνα από την Κύπρο μετέφερε ο Ντίνος Αγιομαμίτης που είπε οτι όπως και σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο έτσι και στο νησί μας υπάρχει μεγάλη διάσταση ανάμεσα στη ρατσιστική δολοφονική στάση που κρατούν οι κυβερνήσεις και οι άρχουσες τάξεις με τη διάθεση που υπάρχει από τα κάτω από τους απλούς ανθρώπους που αγκαλιάζουν τους πρόσφυγες και διαδηλώνουν ενάντια στις ρατσιστικές πολιτικές της Ε.Ε. Η Κύπρος μπορεί και πρέπει να συμμετέχει στην υλοποίηση των αποφάσεων της Διεθνούς αντιφασιστικής – αντιρατσιστικής συνάντησης.

Οι αποφάσεις αυτές αφορούν:

–Πανελλαδική καμπάνια και κινητοποίηση στις 23 και 24 Γενάρη με σύνθημα να πέσει ο φράχτης στον Έβρο–να να ανοίξουν τα σύνορα– Ασυλο στους πρόσφυγες–νόμιμοι οι μετανάστες

–Πρωτοβουλίες ενάντια στην ίδρυση των hotspot–νέων στρατοπέδων συγκέντρωσης και κατά της ανάπτυξης της FRONTEX στον Πειραιά, τα νησιά του Αιγαίου.

–Διεθνής κινητοποίηση στις 19 Μάρτη 2016 ενάντια στο ρατσισμό και τον φασισμό

–Συνέχιση της καμπάνιας για τη δίκη–καταδίκη των νεοναζί της Χρυσής Αυγής, για να απομονωθούν παντού.

–Καμπάνια για τα δικαιώματα των μεταναστών, για τη νομιμοποίηση, την ιθαγένεια για όλα τα παιδιά χωρίς αποκλεισμούς, για πλήρη δικαιώματα. Για το δυνάμωμα της συμμετοχής των μεταναστών στα συνδικάτα και τους εργατικούς αγώνες

Την κυνήγησαν στο θάνατο της επειδή είχε λήξη η άδεια παραμονής της !

Μια επιχείρηση σκούπα έγινε στις 26 του Σεπτέμβρη από την αστυνομία στην παλιά Λευκωσία. Κορυφώθηκε με την έρευνα ολόκληρης πολυκατοικίας στην οποία κατοικούν κυρίως ξένοι εργαζόμενοι. Έψαχναν για άτομα χωρίς άδειες παραμονής. Η έρευνα έφτασε στο πέμπτο όροφο όπου μπήκαν με την βία σε διαμέρισμα όπου διέμενε ζευγάρι μεταναστών για να ελέγξουν τα χαρτιά τους.

Τρομοκρατημένη η γυναίκα, επειδή είχε λήξη η άδεια παραμονής της, και από τον φόβο της απέλασης, κλειδώθηκε στο υπνοδωμάτιο και προσπάθησε να διαφύγει από το παράθυρο στο διπλανό διαμέρισμα με αποτέλεσμα να πέσει από ύψος πέντε ορόφων και να κτυπήσει θανάσιμα.

Οι αστυνομικοί έμειναν στο διαμέρισμα για μισή ώρα για να επιβεβαιώσουν ότι ο συγκάτοικος της είχε άδεια παραμονής και όταν έφυγαν, οι δικοί της άρχισαν να την ψάχνουν. Την βρήκαν μετά από μια σχεδόν ώρα μέσα σε μια λίμνη αίματος.

Την μετάφεραν αρχικά σε μια πρώτη ιδιωτική κλινική όπου τους έδιωξαν ισχυριζόμενοι ότι δεν μπορούσαν να βοηθήσουν για να την μεταφέρουν, ξανά με ιδιωτικό αυτοκίνητο, σε μια δεύτερη όπου οι γιατροί την εξέτασαν και λόγω της σοβαρότητας της κατάστασης της κάλεσαν ασθενοφόρο για να την μεταφέρει στο Γενικό Νοσοκομείο.Είχαν περάσει 4 ώρες από την στιγμή που την βρήκαν θανάσιμα τραυματισμένη και οι προσπάθειες των γιατρών στο χειρουργείο δεν είχαν επιτυχία.

Ένας ''συνηθισμένος έλεγχος'', σύμφωνα με τον τύπο, οδήγησε στον θάνατο μια 27χρονη εργάτρια μητέρα τριών ανήλικων παιδιών. Ακόμη και αυτό όμως πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων παρά το ότι η ΚΙΣΑ εξέδωσε ανακοίνωση με τις λεπτομέρειες του τραγικού αυτού περιστατικού.

Εμείς λέμε ότι αυτοί οι «συνηθισμένοι έλεγχοι» είναι ρατσιστικές επιχειρήσεις σκούπα που οδηγούν στον θάνατο και πρέπει να σταματήσουν. Είχε προηγηθεί πρίν λίγο καιρό ένα παρόμοιο περιστατικό στη λεωφ Λάρνακος στη Λευκωσία που μετανάστης έχασε και πάλι τη ζωή του επειδή έπεσε από τα μπαλκόνι κατά τη διάρκεια ενός παρόμοιου έλεγχου και φυσικά κανείς δεν πλήρωσε γι αυτό το έγκλημα.

Σ.Σ.

Διακήρυξη της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης για τους πρόσφυγες

1. Η Ευρώπη βρίσκεται αντιμέτωπη με αυτό που ονομάστηκε "η μεγαλύτερη προσφυγική κρίση από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο". Οι εκτοπίσεις, λόγω πολέμου και διώξεων, έχουν φτάσει παγκόσμια σε φρικιαστικές διαστάσεις. Μόνο μέσα στο 2014 περίπου 13.9 εκατομμύρια άνθρωποι εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους. Ο αριθμός των προσφύγων που εισήλθαν στην Ευρώπη τον φετινό Ιούλη ήταν τριπλάσιος από ότι την προηγούμενη χρονιά.

Η κυριότερη αφετηρία των προσφύγων που προσπαθούν απεγνωσμένα να φτάσουν στην Ευρώπη είναι η Συρία. Εκεί ο εμφύλιος πόλεμος που ξεκίνησε από την απόπειρα του καθεστώτος του Ασαντ να συντρίψει την εξέγερση που ξέσπασε το 2011 επιδεινώθηκε από την άνοδο του Ισλαμικού Κράτους. Παρόλα αυτά, όμως, αυτό μπορεί ν να κατανοηθεί μόνο στο πλαίσιο της καταστροφικής εισβολής και κατοχής του Ιράκ κάτω από την ηγεσία των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Η επέμβαση της Δύσης, η καταστροφή που προκάλεσε και η προσπάθεια των κατοχικών δυνάμεων να χρησιμοποιήσουν σεχταριστικές δυνάμεις για να σταθεροποιήσουν τη χώρα άνοιξε το δρόμο για την όξυνση των συγκρούσεων στην περιοχή.

Το Αφγανιστάν, ένα ακόμα πρόσφατο θύμα εισβολής και κατοχής από τις Δυτικές δυνάμεις, είναι η δεύτερη μεγαλύτερη χώρα προέλευσης των προσφύγων. Και εδώ, αντί να φέρει την απελευθέρωση, η επέμβαση της Δύσης έφερε την ανθρωπιστική καταστροφή και ολοένα και περισσότερες διώξεις. Αλλοι πρόσφυγες έρχονται από την Ανατολική Αφρική, όπου οι δυτικές επεμβάσεις στις συγκρούσεις της περιοχής βοήθησαν στην εγκαθίδρυση κάποιων από τις πιο στρατιωτικοποιημένες κοινωνίες του πλανήτη.

Το 80% περίπου των εκτοπισμένων από τον πόλεμο, τις διώξεις και τη φτώχεια παραμένουν στις αναπτυσσόμενες χώρες. Όποτε μια μειοψηφία από αυτούς προσπαθεί να αποδράσει στην Ευρώπη έρχεται αντιμέτωπη με την αστυνομική βία – τα στρατόπεδα "ζούγκλα" στο Καλέ της Γαλλίας, τον μήκους 175 χιλιομέτρων φράχτη που ορθώνει η Ουγγαρία στα σύνορά της ή τις ναυτικές επιχειρήσεις που οργανώνει η Frontex στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο που έχουν καταλήξει σε τόσες τραγωδίες με εκατοντάδες πνιγμένους.

Και όταν κάποιοι καταφέρνουν να ξεπεράσουν όλα αυτά τα φράγματα βρίσκονται αντιμέτωποι με τις επιχειρήσεις της αστυνομίας που τους συλλαμβάνουν και τους κλείνουν σε στρατόπεδα όπου μόνο με εξεγέρσεις καταφέρνουν να ξεφύγουν από τις απάνθρωπες συνθήκες. Αυτό έχει συμβεί, για παράδειγμα, επανειλημμένα στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αμυγδαλέζας στην Ελλάδα όπου οι πρόσφυγες κατέβηκαν πρόσφατα σε απεργία πείνας για να διαμαρτυρηθούν για τις συνθήκες κράτησής τους.

2. Η κρίση έχει αναδείξει την υποκρισία της υποτιθέμενης δέσμευσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην αρχή της "ελεύθερης διακίνησης". Η άλλη όψη της δημιουργίας μιας ενιαίας αγοράς εργασίας εντός των συνόρων της είναι η δημιουργία της "Ευρώπης–Φρούριο" –που αστυνομεύεται από την Frontex και νομιμοποιείται από μια ρατσιστική ρητορική, ούτε ένα χιλιοστό καλύτερη από τον παραδοσιακό ευρωπαϊκό εθνικισμό. Ο καπιταλισμός ρουφάει εργάτες από ολόκληρο τον κόσμο για να τροφοδοτήσει τα κέρδη του αλλά χρησιμοποιεί τον ρατσισμό και τους μεταναστευτικούς ελέγχους για να διαιρεί τους εργάτες και να υπονομεύει την οργάνωση και τους αγώνες τους.

Τα αποτελέσματα στην Ευρώπη ήταν θανατηφόρα. Μόνο την περασμένη εβδομάδα 300 πρόσφυγες χάθηκαν σε ένα πλοίο στα ανοιχτά της Λιβύης. 71 μετανάστες, ανάμεσά τους τέσσερα παιδιά, βρέθηκαν νεκροί σε ένα φορτηγό στην Αυστρία. Πιο πρόσφατα, 12 Σύριοι πνίγηκαν στα ανοιχτά της Τουρκίας, ανάμεσά τους δυο μικρά παιδιά και η μητέρα τους.

Το κλίμα του ρατσισμού και της Ισλαμοφοβίας, που καλλιεργείται συστηματικά από τους επίσημους πολιτικούς τα τελευταία χρόνια, έχει δώσει την δυνατότητα στις ακροδεξιές δυνάμεις να αξιοποιούν την προσφυγική κρίση. Στη Βρετανία ο Νάιτζελ Φάρατζ, ο ηγέτης του UKIP, "προειδοποίησε" ότι αυτοί που φεύγουν από τις χώρες τους μπορεί να είναι "εξτρεμιστές του Ισλαμικού Κράτους ή άλλων τζιχαντιστικών οργανώσεων". Η Μαρίν Λεπέν του γαλλικού φασιστικού Εθνικού Μετώπου ζήτησε να κλείσουν τα σύνορα της χώρας ολοκληρωτικά. Ο Βίκτορ Ορμπάν της Ουγγαρίας θεωρεί ότι η χώρα του έχει "κατακλυστεί" από πρόσφυγες οι οποίοι, διαμαρτυρήθηκε, είναι Μουσουλμάνοι και όχι Χριστιανοί.

3. Η αντίδραση ενός μεγάλου αριθμού της εργατικής τάξης ήταν, σε ολόκληρη την Ευρώπη, αντιδιαμετρικά αντίθετη από τη στάση των ηγετών τους. 20.000 περίπου συγκεντρώθηκαν στη Βιέννη για να υποδεχτούν τους πρόσφυγες. Χιλιάδες διαδήλωσαν ενάντια στον ρατσισμό στη Γερμανία. Μεγάλες ποσότητες βοήθειας συγκεντρώθηκαν στους χώρους δουλειάς και τις κοινότητες στη Βρετανία για να μεταφερθούν στα στρατόπεδα στη Γαλλία. Χωρίς τη συμπαράσταση των τοπικών πληθυσμών στην Ελλάδα, τη Μακεδονία, τη Σερβία οι πρόσφυγες από τη Συρία δεν θα είχαν φτάσει ποτέ στη Βουδαπέστη, συγκρουόμενοι με την αστυνομία στα σύνορα και τους σιδηροδρομικούς σταθμούς.

Η αντίδραση αυτή δείχνει και τα περιθώρια που υπάρχουν για την απόκρουση της ρατσιστικής επίθεσης σε όλη την Ευρώπη. Τα δίκτυα που χτίστηκαν μέσα από τις συντονισμένες παγκόσμιες αντιρατσιστικές διαμαρτυρίες τον Μάρτη του 2014 και τον Μάρτη του 2015 έπαιξαν ρόλο στις κινητοποιήσεις υποστήριξης των προσφύγων.

4. Απορρίπτουμε τον ρατσισμό ενάντια σε αυτούς που προσπαθούν να εισέλθουν στην Ευρώπη. Ζητάμε να ανοίξουν τα σύνορα, για να μπορούν να καλυφθούν οι ανθρωπιστικές ανάγκες των προσφύγων και να εξασφαλιστεί μια ασφαλής διέλευση για αυτούς προς τον επιλεγμένο τόπο προορισμού τους. Καταγγέλλουμε τις πολιτικές της "Ευρώπης–Φρούριο" και απαιτούμε τη διάλυση της Frontex.

Απαιτούμε να κλείσουν τα στρατόπεδα προσφύγων. Είμαστε αλληλέγγυοι με τους αγώνες που οργανώνονται από τους πρόσφυγες, που διαμαρτύρονται ενάντια στην καταστολή στον σιδηροδρομικό σταθμό της Βουδαπέστης, στα στρατόπεδα του Καλέ και της Ελλάδας ή τα σύνορα της Ουγγαρίας. Υποστηρίζουμε τις πολλές και διαφορετικές αντιρατσιστικές διαμαρτυρίες και άλλες πρωτοβουλίες αλληλεγγύης που οργανώνονται σε ολόκληρη την Ευρώπη.

5. Σαν σοσιαλιστές απορρίπτουμε την ιδέα ότι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες αποτελούν απειλή για το επίπεδο ζωής των εργαζομένων ή –όπως εκφράζεται συχνά– με την ιδέα ότι "θα πρέπει να κοιτάμε πρώτα τους δικούς μας". Αντίθετα, αυτοί που είναι υπεύθυνοι για τη λιτότητα, τις περικοπές, την ανεργία και τους άστεγους είναι οι ίδιοι που είναι υπεύθυνοι και για την προσφυγική κρίση. Υποστηρίζουμε ότι είναι προς το συμφέρον των εργατών παντού να αντιστέκονται σε κάθε προσπάθεια των αφεντικών μας να μας "διαιρούν και να βασιλεύουν". Καλωσορίζουμε τους πρόσφυγες και παλεύουμε μαζί, πλάι–πλάι για μια καλύτερη ζωή για όλους μας.

Το συντονιστικό της ΔΣΤ 5/09/2015

Καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες

Πάνω από τετρακόσια άτομα συμμετείχαν σε εκδήλωση αλληλεγγύης στους πρόσφυγες, που οργανώθηκε στη Λευκωσία στις 12 Σεπτέμβρη μέρα πανευρωπαϊκής δράσης υπέρ των προσφύγων .

Η εκδήλωση καλέστηκε από αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές οργανώσεις, ανάμεσα τους η Εργατική Δημοκρατία και η Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία και άτομα από το διαδίκτυο. Την ώρα που συγκεντρωθήκαμε έξω από το Προεδρικό, ο Πρόεδρος έδινε δεξίωση με καλεσμένους τους ξένους πρέσβεις και τις πολιτικές ηγεσίες των κομμάτων. Η αστυνομία προσπάθησε να μας κρατήσει μακριά από τις εισόδους του προεδρικού για να μην χαλάσουμε την όρεξη των «υψηλών» καλεσμένων του Αναστασιάδη αλλά είναι σίγουρο ότι τους ανακατέψαμε το στομάχι.

Οι εικόνες με το άψυχο σώμα του Αϋλάν στα παράλια της Τουρκίας, τα καράβια που βυθίζονται και η υποδοχή με ξυλοδαρμούς και δακρυγόνα που επιφυλάσσουν οι περισσότερες χώρες της Ε.Ε. στους πρόσφυγες ευαισθητοποίησαν πολύ κόσμο που βρέθηκε μαζί μας για να εκφράσει την αγανάκτηση του για αυτή τη πολιτική των κυβερνήσεων της Ε.Ε. και την αλληλεγγύη του στους πρόσφυγες που αναζητούν ελπίδα σωτηρίας μακριά από τις βόμβες και τους πολέμους που οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις των ΗΠΑ και της Ε.Ε. έχουν προκαλέσει στις χώρες τους.

Η κυβέρνηση Αναστασιάδη ευθυγραμμισμένη με αυτές τις πολιτικές εκφράζει από τη μια υποκριτικά το ενδιαφέρον της για τους πρόσφυγες αλλά όταν κάποιο καράβι ξεπέσει στα παράλια της Κύπρου και οι πρόσφυγες χρειάζονται βοήθεια τους παίρνει σε χώρους τάχα φιλοξενίας, που στην ουσία είναι χώροι κράτησης όπου τους κρατά απομονωμένους μέχρι να βρεί τρόπο να τους ξεφορτωθεί. Εξάλλου ο υπουργός εσωτερικών Σωκράτης Χάσικος δήλωσε χωρίς καμιά ντροπή ότι «εμείς ζητήσαμε αν είναι να φιλοξενήσουμε ένα μικρό αριθμό προσφύγων προτιμούμε αυτοί να είναι χριστιανοί ορθόδοξοι». (Βλέπε αρθρο δίπλα)

Η μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων στο νησί μας ευτυχώς δεν βλέπει μέσα από αυτό το ρατσιστικό πρίσμα τους πρόσφυγες και τους αγκάλιασε προσφέροντας τους απλόχερα είδη πρώτης ανάγκης.

Αυτή η διάθεση του κόσμου, που εκφράστηκε και με την ανταπόκριση που είχε το κάλεσμα σε κινητοποίηση είναι η καλύτερη αφετηρία για να κτίσουμε ένα κίνημα αλληλεγγύης προς τους πρόσφυγες.

Μέχρι τρακόσιους και να είναι και χριστιανοί ορθόδοξοι!

Στις 7 του Σεπτέμβρη ο υπουργός εσωτερικών Σωκράτης Χάσικος παρουσίασε την αντίδραση των μηχανισμών της Κυπριακής Δημοκρατίας στον θανάσιμο κίνδυνο που αντιμετώπιζε μια μεγάλη ομάδα προσφύγων από την Συρία, που με ένα σαπιοκάραβο προσπαθούσαν να βρουν καταφύγιο στην ηπειρωτική Ευρωπαϊκή Ένωση.

Σύμφωνα με τα ΜΜΕ στο καράβι παρουσιάστηκε μηχανική βλάβη και για τρεις μέρες ήταν ακυβέρνητο με τους πρόσφυγες χωρίς τρόφιμα και νερό και τον άμεσο κίνδυνο να βουλιάξει.

Και αυτά μέχρι που στα σήματα κινδύνου που έστελναν ανταποκρίθηκε η Κυπριακή Δημοκρατία.

Παρά τις προσπάθειες της δημοσιογράφου–παρουσιαστή να τον βοηθήσει να παρουσιάσει την ανθρώπινη τραγωδία των προσφύγων και την ανάγκη για ανταπόκριση και την παροχή ασύλου ο υπουργός δεν μάσησε, ξεκαθάρισε ότι δεν ήθελε, να ‘‘δικετραγωδήσει’’ την κατάσταση και πρόβαλλε την ‘‘απειλή’’ ενός μεταναστευτικού ρεύματος προς την οποία η ΕΕ όπου ειδικά η Κυπριακή Δημοκρατία έπρεπε να ‘‘ανταποκριθεί με επάρκεια’’. Να συμβάλει δηλαδή στην ενίσχυση της Ευρώπης φρούριο.

Ξεκαθάρισε ότι η Κυπριακή Δημοκρατία στην σύνοδο των υπουργών της ΕΕ για το προσφυγικό θα πρόβαλε αίτημα ότι σε περίπτωση που δεχόταν να ‘‘φιλοξενήσει’’ πρόσφυγες αυτοί θα έπρεπε να είναι και χριστιανοί και ορθόδοξοι και όχι περισσότεροι από τρακόσιους. Αργότερα, προσπαθώντας να απαντήσει στις κατηγορίες για ρατσιστικές δηλώσεις, ο υπουργός μας ενημέρωσε ότι και άλλες χώρες της ΕΕ απαιτούν κάτι τέτοιο! Εχει δίκαιο, το ζήτησε και ο ακροδεξιός Βίκτορ Ορμπάν της Ουγγαρίας που διεκδικεί ρόλο νέου Φύρερ.

Δεν ήταν γλωσσικό ολίσθημα ούτε πολιτική γκάφα, όπως το παρουσίασαν διάφορα ΜΜΕ, δεν ήταν τα λόγια από το θολό μυαλό του γνωστού νταή υπουργού της κυβέρνησης Αναστασιάδη αντίθετα ήταν η καθαρή παράθεση της πολιτικής γραμμής που καθόρισε το υπουργικό συμβούλιο για να ακολουθήσει ο Χάσικος στην σύνοδο των υπουργών της ΕΕ για τους πρόσφυγες. Και η γραμμή αυτή καθορίζει ότι η Κυπριακή Δημοκρατία είναι διατεθειμένη να δεχθεί μέχρι τριακόσιους πρόσφυγές και θα παλέψει στην σύνοδο των υπουργών ώστε αυτοί να είναι και χριστιανοί ορθόδοξοι! Και αυτό πραγματικά έκανε στη σύνοδο που ακολούθησε.

Είναι μια ρατσιστική πολιτική που αποφασίστηκε στα υψηλότερα δώματα της Κυπριακής Δημοκρατίας και είναι συνέχεια των ρατσιστικών πολιτικών που εφαρμόζονται ενάντια σε κάθε πρόσφυγα ή οικονομικό μετανάστη που έχει την ατυχία να ‘‘διασωθεί’’ από την Κυπριακή Δημοκρατία.

Σταύρος Σιδεράς

Με αφορμή την επίσκεψη Γιούγκερ

Οργή για τις πολιτικές λιτότητας της ΕΕ από τους εργαζόμενους αλλά απο τις ηγεσίες με το μαλακό

Εξω απο τη Βουλή την ώρα που μιλούσε ο Γιούγκερ

Εκατοντάδες άτομα συμμετείχαν σε εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από τη Βουλή, με αφορμή την επίσκεψη Γιούγκερ στη Κύπρο, τον περασμένο Ιούλη. Την κινητοποίηση κάλεσε η Πλατφόρμα «Η κοινωνία αντιδρά και διεκδικεί» που αποτελείται από 19 συνδικαλιστικές οργανώσεις, τα συνδικάτα των οργανισμών Κοινής Ωφελείας, φοιτητικές και μαθητικές οργανώσεις, η Ένωση Κυπρίων Συνταξιούχων (ΕΚΥΣΥ) και άλλοι.

Σε ανακοίνωση της η Πλατφόρμα κατάγγειλε την «*απαράδεκτη στάση, τους εκβιασμούς και τα τελεσίγραφα που με κυνικό τρόπο επιβάλλουν οι ευρωπαϊκοί θεσμοί σε συνεργασία με το ΔΝΤ ενάντια στους λαούς της Ευρώπης όπως έγινε στην περίπτωση της Ελλάδας*».

Η εκδήλωση ξεκίνησε με συγκέντρωση έξω από το σπίτι της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ακολούθησε πορεία στη Βουλή που θα μιλούσε ο Γιούγκερ. Την ώρα που ο Γιούγκερ βρισκόταν στο βήμα απ' έξω ο κόσμος φώναζε συνθήματα ενάντια στη λιτότητα, ενάντια στις μειώσεις μισθών και συντάξεων, ενάντια στη διάλυση της δημόσιας Υγείας, ενάντια στις εκποιήσεις.

Συγκινητική ήταν η στιγμή που έφτασαν στη συγκέντρωση οι συνταξιούχοι της ΕΚΥΣΥ που διέκοψαν το έκτακτο συνέδριο που είχαν, σχετικά με το Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα, που αποδείχτηκε μια απάτη της κυβέρνησης για να κόψει την μικρή σύνταξη (επικουρική) από 17χιλιάδες συνταξιούχους. Οι 40° C δεν μπόρεσαν να σταματήσουν τους συνταξιούχους που έχουν μια μεγάλη παράδοση αγώνων, να συμβάλουν ώστε να νοιώσει και ο Γιούγκερ και ο Αναστασιάδης που ήταν μέσα στη Βουλή, το καυτό κλίμα που υπήρχε απ' έξω.

Ηταν μια σημαντική εκδήλωση με καλή συμμετοχή, αν πάρουμε υπόψη ότι γινόταν σε εργάσιμη ημέρα και ώρα και σε συνθήκες καύσωνα. Αν είχε συνδυαστεί με κάποια απεργιακά μέτρα ώστε να μπορέσει ο κόσμος να φύγει από τις δουλειές του είναι σίγουρο ότι ο κόσμος θα ήταν πολλαπλάσιος. Η κοινωνία και ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι στη Κύπρο είναι θύματα των μνημονιακών πολιτικών εδώ και πάνω από δυο χρόνια και έχουν πληρώσει βαρύ τίμημα και η οργή ξεχειλίζει κάθε φορά που δίνεται η ευκαιρία.

Δυστυχώς όμως ούτε το ΑΚΕΛ, ούτε οι ηγεσίες των συνδικάτων φαίνεται να θέλουν να οργανώσουν αυτή την οργή με απεργίες και κινητοποιήσεις γιατί είναι σίγουρο ότι δεν θα μπορούν να την ελέγξουν. Προτιμούν να της δώσουν εκλογική προοπτική ελπίζοντας να την καρπωθούν στις εκλογές του επόμενου χρόνου.

Ακόμα και σε αυτή τη περίπτωση που οργάνωσαν την αντίδραση στην επίσκεψη Γιούγκερ προσπάθησαν να μην θίξουν με κανένα τρόπο την παρέμβαση του στις εξελίξεις στο Κυπριακό, γιατί περιμένουν από αυτόν και τους «εταίρους» της ΕΕ να στηρίξουν τις θέσεις τους στις διαπραγματεύσεις για διευθέτηση του Κυπριακού. Αυτό ήταν μια εξόφθαλμη αντίφαση που φάνηκε τόσο στις ανακοινώσεις της Πλατφόρμας όσο και του ΑΚΕΛ. Οι βουλευτές του ΑΚΕΛ μάλιστα που συμμετείχαν στην πορεία, μπήκαν μετά μέσα στη Βουλή για να χειροκροτήσουν τον Γιούγκερ που υπόσχονταν ότι «*δεν θα είσαστε μόνοι σας μετά τη λύση του Κυπριακού, θα είμαστε μαζί σας για να σας στηρίξουμε*». Όσο δηλαδή σεβάστηκαν και στήριξαν τη θέληση του ελληνικού λαού όπως εκφράστηκε στις εκλογές του περασμένου Γενάρη και το δημοψήφισμα στις 5 Ιούλη. Οι εκβιαστές και οι τοκογλύφοι δεν μπορούν να εγγυηθούν ούτε την ειρήνη ούτε τη δημοκρατία όχι μόνο στη Κύπρο αλλά πουθενά.

Είναι φανερό ότι όσο έντονη είναι η οργή και ο θυμός του κόσμου για τις μνημονιακές πολιτικές που τον οδηγούν καθημερινά σε χειρότερη μοίρα, αντίστροφα ανάλογη είναι η διάθεση της ηγεσίας των συνδικάτων αλλά και του ΑΚΕΛ να οργανώσουν και να αξιοποιήσουν αυτή τη διάθεση μέσα από απεργίες σε μια προοπτική αντίστασης και ανατροπής αυτών των πολιτικών, κάτι που σημαίνει ρήξη με το ευρώ και συνολικότερα την ΕΕ. Σήμερα, μετά τις εξελίξεις στην Ελλάδα αυτό έχει γίνει φανερό σε πολύ περισσότερο κόσμο που δίνει καθημερινά την κόντρα με τα μνημόνια και τους εκβιασμούς της τρόικα.

Σε αυτό τον κόσμο είναι που πρέπει να απευθυνθεί σήμερα η αντικαπιταλιστική αριστερά στη Κύπρο. Μπορεί να είναι μικρή, πολύ μικρότερη απ ότι στην Ελλάδα αλλά είναι η μόνη ελπίδα. Οι ιδέες του αντικαπιταλισμού είναι οι μόνες που μπορούν να εξηγήσουν όσα παράξενα και απίστευτα γίνονται σήμερα, τις κολοτούμπες του Τσίπρα και τις αδυναμίες της Λαϊκής Ενοτητας να αποτελέσει εναλλακτική πρόταση. Είναι οι μόνες που μπορούν να δώσουν την προοπτική της νίκης στους αγώνες μας και να στηρίξουν μια άλλη αριστερά που παλεύει για την ανατροπή και το σοσιαλισμό. Σε αυτή τη προσπάθεια η Εργατική Δημοκρατία δίνει όλες τις τες δυνάμεις.

"Στηριζόμαστε στο διεθνές κίνημα αλληγεγγύης"

Συνέντευξη με τον Ατι Ατάσι πρόσφυγα απο την Συρία και ακτιβιστή του κινήματος κατά του Ασαντ. Ο Ατι Ατάσι θα είναι ομιλητής στο διήμερο Μαρξισμός 2015 στη συζήτηση με θέμα: Καλοδεχουμενοι οι πρόσφυγες, καταργείστε την Frontex

Πως ξεκίνησε αυτό το ρεύμα προσφύγων από τη Συρία;

Ο Συριακός λαός επαναστάτησε για την ελευθερία, την δημοκρατία και για μια καλύτερη ζωή. Το δικτατορικό καθεστώς της Συρίας αντιμετώπισε την ειρηνική επανάσταση με υπερβολική βία, με την ανοχή της διεθνούς κοινότητας. Το καθεστώς του Ασαντ εκμεταλλεύτηκε την εθνική και θρησκευτική πολυμορφία της Συρίας, για να μετατρέψει την σύγκρουση σε μια θρησκευτική και εθνική σύγκρουση.

Η ειρηνική επανάσταση, μετατράπηκε σε ένοπλη σαν φυσικό αποτέλεσμα της βιαιότητας του καθεστώτος. Αυτό, είχε ως αποτέλεσμα την καταστολή της επανάστασης, τις συστηματικές σφαγές, την καταστροφή των περιουσιών και τον βομβαρδισμό των πόλεων. Επιπλέον, έκαναν συλλήψεις τόσο των διαδηλωτών όσο και των γονιών τους και μερικοί από αυτούς έχασαν την ζωή τους στις φυλακές.

Ο φτηνός καθημερινός θάνατος από σφαγές και βομβαρδισμούς και η έλλειψη των πιο σημαντικών αγαθών για την ανθρώπινη ζωή, όπως το φαγητό, το νερό, τα φάρμακα και η ειρήνη, πιέζουν αρκετά τον Συριακό λαό αναγκάζοντας τον να ζητήσει άσυλο και να καταλήξει σαν πρόσφυγας, ψάχνοντας μια καλύτερη ζωή.

Πως μπορεί να σταματήσει αυτό το δράμα των προσφύγων;

Η απόφαση για την Συριακή λύση δυστυχώς, έχει φύγει απο τα χέρια του Συριακού λαού και του καθεστώτος της Συρίας. Η Συρία έχει γίνει μια αρένα για τις συγκρούσεις των συμφερόντων και τις επιρροές των περιφερειακών και διεθνών δυνάμεων.. Η Ρωσία προσπαθεί να δημιουργήσει δυναμικές βάσεις στην Μεσόγειο, για να διασφαλίσει το πέρασμα του αγωγού φυσικού αερίου προς την Ευρώπη, μέσω της Συρίας. Η Αμερική επεμβαίνει με στόχο τα συμφέροντα των Αμερικάνων, που στη συγκεκριμένη περίπτωση ήταν να βρουν λύση μαζί με το Ιράν για το Ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα. Οι Αμερικάνοι τώρα συντονίζονται με τους Ρώσους ενάντια στους Τζιχαντιστές. Επίσης, υπάρχει σύγκρουση μεταξύ των Ιρανών και των χωρών του Αραβικού κόλπου. Η Τουρκία έχει σχεδόν 800 χιλιόμετρα σύνορα με την Συρία και φοβούνται πως θα δημιουργηθεί Κουρδικό κράτος σε αυτά τα σύνορα. Να μην ξεχνάμε τέλος, πως υπάρχει και το Ισραήλ, που βρίσκεται σε σύγκρουση με όλες αυτές τις χώρες και φοβάται τη δημιουργία του Ισλαμικού κράτους. Στην ουσία προσπαθούν όλοι να κρατήσουν τον Ασαντ σαν μια μεταβατική κατάσταση μέχρι που να βρεθεί κάποιο καθεστώς που να εξυπηρετεί τα δικά τους συμφέροντα, και να κτίσει ειρηνικές σχέσεις με το Ισραήλ.

Για να βρεθεί μια λύση για την Συριακή κρίση, πρέπει να σταματήσουν όλες αυτές οι ξένες επεμβάσεις και να φύγει ο Ασαντ. Η συντριπτική πλειοψηφία του Συριακού λαού δεν τον θέλει και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι χωρίς την στήριξη των ξένων δυνάμεων θα καταρρεύσει κάτω από την πίεση του επαναστατημένου συριακού λαού και θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε μια δημοκρατική Συρία που θα επιτρέψει στους πρόσφυγες να γυρίσουν πίσω.

Πως διαμορφώνεται σήμερα το προσφυγικό πρόβλημα;

Οι πρόσφυγες της Συρίας, κατανέμονται στις περισσότερες γειτονικές χώρες, αλλά και σε χώρες της Ευρώπης. Οι σκληρές συνθήκες και οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους, οδήγησαν στην μετανάστευση. Αυτά τους εμποδίζουν να επιστρέψουν πίσω στην πατρίδα τους.

Υπάρχουν χώρες όπου οι Σύριοι, μπορούν να ζουν σε ανθρώπινες συνθήκες, αλλά υπάρχουν και χώρες που καταπιέζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα των προσφύγων και νομίζω ότι η οικονομική κρίση, παίζει μεγάλο ρόλο σε αυτή την κατάσταση. Οι πρόσφυγες κατανέμονται στις διάφορες χώρες ως εξής: στην Τουρκία 2,200,000 πρόσφυγες, στο Λίβανο 1,500,000, στην Ιορδανία 1,500,000, στην Ευρώπη 400,000, στο Ιράκ 400,000, στην Αίγυπτο 300,000. Έχουμε δηλαδή ένα σύνολο 6,200,000 προσφύγων ενώ οι εκτοπισμένοι εντός της Συρίας είναι 8,000,000

Ποια είναι η κοινωνική σύνθεση των προσφύγων;

Ένα μεγάλο μέρος των προσφύγων, ανήκουν στην μεσαία τάξη, είναι μορφωμένοι, ελεύθεροι επαγγελματίες εξειδικευμένοι και ικανοί εργαζόμενοι. Οι περισσότεροι πούλησαν τα υπάρχοντα

τους σε πολύ χαμηλές τιμές και άλλοι πήραν λεφτά από κάποιους συγγενείς τους, που βρίσκονται στην εξορία για να προσπαθήσουν να φύγουν από τη Συρία. Η Συρία πέρασε πολλά στην ιστορία της αλλά αυτή η κρίση είναι η χειρότερη.

Από το έδαφος της Συρίας έχουν περάσει οι Αραμαϊκοί, οι Ασσύριοι, οι Φοίνικες και το Ισλάμ. Ο Συριακός λαός είναι πολυεθνικός και πολυθρησκευτικός. Η μοντέρνα Συρία αναγνωρίστηκε το 1920. Η ανεξαρτησία της Συρίας από τη Γαλλία το 1945, ήταν η αρχή της εμφάνισης της Συριακής Δημοκρατίας, με κοινοβουλευτική δημοκρατία και πολυκομματικό σύστημα μέχρι το 1958.

Ο ερχομός του Χάφεζ αλ Ασαντ το 1971 στην εξουσία έγινε με πραξικόπημα. Αυτό, είχε ως αποτέλεσμα την καταστροφή της πολιτικής ζωής στην Συρία μετατρέποντας την σε δικτατορία. Το 2000 όταν ο Χάφεζ αλ Ασαντ πέθανε, κληρονόμησε την θέση του ο γιος του Μπασάρ αλ Ασαντ. Η αντιπολίτευση τότε, επιδίωξε την σταδιακή μετάβαση της δικτατορίας σε δημοκρατία. Ο Μπασάρ αλ Ασαντ όμως δεν τήρησε τις πολιτικές και οικονομικές μεταρρυθμίσεις που υποσχέθηκε και αύξησε την καταπίεση και την τυρρανία. Αυτά, ήταν οι αιτίες για την αρχή της επανάστασης.

Αυτή τη στιγμή η ζώη στην Συρία είναι πολύ δύσκολη και ο θάνατος βρίσκεται παντού και πάντα. Η εκπαίδευση είναι περιορισμένη σε συγκεκριμένες περιοχές, δεν υπάρχουν αεροδρόμια που λειτουργούν εκτός από τα στρατιωτικά αεροδρόμια, όπου χρησιμοποιούνται από τα μαχητικά αεροσκάφη, για να βομβαρδίσουν κατοικημένες περιοχές. Οι αγορές είναι φτωχές στα υλικά αγαθά και το κόστος τους είναι αρκετά ψηλό. Βγαίνεις να πας στην αγορά και δεν ξέρεις αν θα γυρίσεις ζωντανός σπίτι, στην οικογένεια σου. Επίσης δεν λειτουργούν οι τοπικές υπηρεσίες.

Οσα έχουν γίνει τελευταία, ιδιαίτερα μετά τις εικόνες με τον μικρό Αϊλάν που ξεβράστηκε νεκρός στα παράλια της Τουρκίας έχουν δημιουργήσει μια ευαισθητοποίηση του κόσμου απέναντι στους πρόσφυγες και δημιουργήθηκε ένα τεράστιο κύμα αλληλεγγύης. Πως αυτό επηρεάζει τους Σύριους πρόσφυγες αλλά και αυτούς που παραμένουν στη Συρία;

Το Συριακό καθεστώς σε συνεργασία με την Ρωσία και το Ιράν, έδωσαν δισεκατομμύρια δολάρια σε κάποιες εταιρείες που ειδικεύονται στην προπαγάνδα, εναντίον της Συριακής επανάστασης. Έτσι, παρουσιάζουν την επίθεση του Ασαντ ενάντια στην επανάσταση σαν πόλεμο εναντίον της τρομοκρατίας.

Δυστυχώς, ο κόσμος που είναι ενάντια στο καθεστώς του Ασαντ, δεν έχει την δύναμη να αντικρούσει αυτή την λανθασμένη προπαγάνδα. Τα μόνα μέσα που διαθέτει, είναι τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που τους βοηθούν μέσω κάποιων φωτογραφιών και βίντεο να δώσουν στον κόσμο, την πραγματική εικόνα στην Συρία. Δυστυχώς, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, πολλές φορές δεν επιλέγουν να προβάλουν τα πραγματικά γεγονότα και προβάλλουν αυτά που θα πουλήσουν περισσότερο, η αυτά που εξυπηρετούν περισσότερο τα συμφέρονται που αντιπροσωπεύουν.

Το άσυλο, είναι ένα ανθρώπινο δικαίωμα που είναι διεθνώς αναγνωρισμένο. Οι πρόσφυγες της Συρίας, εγκατέλειψαν την χώρα τους, όχι γιατί το ήθελαν ή γιατί είχαν οικονομικό πρόβλημα, αλλά για να σώσουν τις ζωές τους και τις ζωές των οικογενειών τους. Σιγά σιγά ο κόσμος το καταλαβαίνει αυτό και για μας είναι πολύ σημαντικό. Πρέπει να καταλάβει ότι οι Σύριοι δεν θέλουν να φύγουν από τη Συρία. Θέλουν να σταματήσει ο πόλεμος, να υπάρξει ειρήνη και δημοκρατία. Σε αυτό τον αγώνα είναι που ζητούμε από τον κόσμο και τα κινήματα αλληλεγγύης στην Ευρώπη να μας συμπαρασταθούν.

Πως βλέπεις το μέλλον;

Δεν υπήρξε ποτέ στην μοντέρνα ιστορία της Συρίας τέτοιος φανατισμός. Παρά το ότι η Συρία ήταν μια πολυεθνική και πολυπολιτισμική χώρα υπήρχε ανοχή και αλληλοσεβασμός. Ο φανατισμός ήλθε από τα πάνω αλλά και από έξω. Τον καλλιέργησε ο Ασαντ για να χτυπήσει την επανάσταση και τον έφεραν μαζί τους και όλοι αυτοί που ήλθαν απ έξω να πολεμήσουν μαζί με το Ισλαμικό Κράτος. Ξέρουμε επίσης, ότι ο Isis είναι δημιούργημα της επέμβασης των μεγάλων δυνάμεων στην περιοχή και η κρίση θα συνεχίζεται καθώς προσπαθούν να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα τους. Οι Σύριοι δεν έχουν καμία σχέση με αυτούς

Οι ξένες κυβερνήσεις, Αραβικές αλλά και Ευρωπαϊκές δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον για να βοηθήσουν τον Συριακό λαό, για να κτιστεί ένα ελεύθερο δημοκρατικό κράτος. Αντίθετα έριξα λάδι στη φωτιά για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργηθεί χάος και αυτές οι συνθήκες είναι οι ιδανικότερες, για να κτιστεί αυτός ο φανατισμός. Όσο περισσότερο θα καθυστερεί η λύση στην Συρία, τόσες περισσότερες ευκαιρίες έχουν, για να κτίζουν οι φανατικοί το δικό τους Ισλαμικό κράτος.

Δεν περιμένουμε πια από τις δυτικές κυβερνήσεις να προσφέρουν καμιά λύση. Η ελπίδα μας είναι αυτά τα κινήματα που έχουν εμφανιστεί στην Ευρώπη, την Αμερική, τον Καναδά και αλλού, σε αλληλεγγύη με τους πρόσφυγες. Αυτά τα κινήματα και η πίεση που βάζουν στις κυβερνήσεις τους αλλα και ο δικός μας αγώνας μέσα στη Συρία ενάντια στον Ασαντ και τον Isis είναι η ελπίδα για να σταματήσουμε τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, να ανατρέψουμε τον Ασαντ και να κτίσουμε μια ειρηνική και δημοκρατική Συρία για όλους τους Σύριους, ανεξάρτητα θρησκείας, εθνικότητας ή άλλων ιδιαίτερων χαρακτηριστικών.

Ανεπιθύμητος ο Νετανιάχου

Η επίσκεψη Νετανιάχου και οι εναγκαλισμοί με τον Αναστασιάδη είναι πρόκληση προς τα δημοκρατικά αισθήματα των απλών ανθρώπων στη Κύπρο. Ο Νετανιάχου έχει βαμμένα τα χέρια του στο αίμα αθώων Παλαιστινίων και παιδιών που δολοφονεί καθημερινά στη Γάζα στη Δυτική Όχθη και στο Λίβανο.

Οι «ενεργειακές συμφωνίες» με το Ισραήλ για τις οποίες περηφανεύεται ο Αναστασιάδης σημαίνουν την νομιμοποίηση της υποκλοπής της ΑΟΖ των Παλαιστινίων στη Λωρίδα της Γάζας η οποία έγινε με την υπογραφή των δικών μας κυβερνήσεων.

Οι άξονας Ελλάδα – Κύπρος – Ισραήλ δεν είναι άξονας ειρήνης και ασφάλειας όπως δηλώνει ο Αναστασιάδης, αλλά λυκοσυμμαχίες για να ενισχύσουν τη θέση τους στο γεωπολιτικό παιχνίδι και να αποκτήσουν πλεονεκτήματα απέναντι στην τούρκικη άρχουσα τάξη. Με αυτές τις ενέργειες ο Αναστασιάδης και οι πολιτικές ηγεσίες που στηρίζουν αυτές τις επιλογές βάζουν την Κύπρο για τα καλά μέσα στη πιο καυτή εμπόλεμη ζώνη του πλανήτη και καλλιεργούν την αντιπαράθεση με την άλλη πλευρά.

Οι απλοί άνθρωποι του νησιού μας δεν έχουν κανένα λόγο να στηρίξουν αυτές τις λυκοσυμμαχίες, ούτε έχουν κανένα λόγο να

καλοσωρίζουν τον Νετανιάχου. Το μόνο που έχουμε να του πούμε είναι ότι εμείς είμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των Παλαιστινίων για λευτεριά, απαιτούμε την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων στις φυλακές του Ισραήλ, το γκρέμισμα του τοίχους της ντροπής και να σταματήσει τον αποκλεισμό της Γάζας. Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι ο Αναστασιάδης ούτε που έπιασε στο στόμα του κάποια από αυτά στις συνομιλίες με τον Νετανιάχου. Ντροπή και σε αυτόν και σε όσους του κάνουν πλάτες.

Μετά τις εκλογές: Μπορούμε να κάνουμε την εργατική αντίσταση πιο δυνατή

Το παρακάτω κείμενο είνα η ανακοίνωση που έβγαλε το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην λλάδα μετά τις εκλογές. Το αναδημοσιεύουμε αυτούσιο.

1. Το αποτέλεσμα των εκλογών της 20 Σεπτέμβρη δεν τερματίζει την πολιτική κρίση που χαρακτηρίζει την κατάσταση στην Ελλάδα όλα τα τελευταία χρόνια καθώς ο κόσμος αντιστέκεται μαζικά στις μνημονιακές επιθέσεις.

Είναι ακραία λαθροχειρία ο ισχυρισμός ότι ο κόσμος «ψήφισε μνημονιακά». Η νέα συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ ξεκινάει από πιο αδύνατη αφετηρία την υλοποίηση του τρίτου μνημόνιου, ενώ αντίθετα το στρατόπεδο της εργατικής αντίστασης μπορεί να υπολογίζει στη στήριξη ισχυρότερης αριστερής αντιπολίτευσης. Οι δυνατότητες για να φράξουμε το δρόμο στις αντεργατικές επιθέσεις είναι μπροστά μας και είναι μεγαλύτερες,

2. Ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε τις εκλογές χάνοντας περίπου 300.000 ψηφοφόρους, από τους οποίους τουλάχιστον οι μισοί μετακινήθηκαν προς τα αριστερά, ενώ ένα μεγάλο τμήμα απείχε. Η άνοδος της αποχής δεν είναι σημάδι «συντηρητισμού και επικράτησης του απολίτικου», αντίθετα ένα μεγάλο τμήμα της οφείλεται στις πρακτικές δυσκολίες μετακίνησης άνεργων και φτωχών ψηφοφόρων για τρίτη φορά μέσα σε ένα χρόνο, ενώ αυτή η εικόνα συμπληρώνεται και από στοιχεία οργής για το πολιτικό σύστημα που κάθε άλλο παρά φιλομνημονιακή διάθεση εκφράζουν.

Ακόμη και με όρους κοινοβουλευτικής λογικής, μια κυβερνητική πλειοψηφία των 155 είναι πιο περιορισμένη και πιο ευάλωτη σε νέες ανταρσίες απέναντι στην ψήφιση των σκληρών μέτρων του τρίτου μνημόνιου. Τέτοιες ανταρσίες παραμένουν πιθανές για δυο λόγους. Πρώτο η κομματική κρίση του ΣΥΡΙΖΑ δεν τελείωσε με την αποχώρηση της Λαϊκής Ενότητας. Παραμένουν στο εσωτερικό του τμήματα που δυσφορούν με την πορεία της ηγεσίας του. Και δεύτερο και πιο σημαντικό, ο κόσμος της βάσης του προέρχεται από την εργατική τάξη και ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ περισσότερο κάτω από την πίεση της εκβιαστικής απειλής ότι επιστρέφει η δεξιά και με λιγότερες αυταπάτες για το πρόγραμμά του.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς, ένα κόμμα με εργατική βάση αλλά με ηγεσία που συμπλέει με τις επιλογές της κυρίαρχης τάξης. Αυτή η σύμπλευση είναι σήμερα πιο ορατή και χειροπιαστή μετά τις δεσμεύσεις που ανέλαβε απέναντι στους δανειστές, ντόπιους και ξένους. Ταυτόχρονα, όμως, ο κόσμος στις εργατογειτονιές που έδωσε μεγάλες πρωτιές στον ΣΥΡΙΖΑ δεν χειροκρότησε αυτές τις μνημονιακές δεσμεύσεις, αντίθετα, έχει δείξει με κάθε τρόπο την αντίθεσή του, με πιο πρόσφατη τη μαζική ψήφο του για το ΟΧΙ.

Για να ξαναπάρει την ψήφο αυτού του κόσμου, ο Αλέξης Τσίπρας έκανε μια προεκλογική εκστρατεία όπου κυρίαρχο στοιχείο ήταν η υπόσχεση ότι ο μνημονιακός συμβιβασμός είναι προσωρινός και ότι παραμένει ο κυριότερος αντίπαλος των δυνάμεων που τον υποχρέωσαν να συμβιβαστεί. Ενώ ξεκίνησε την προεκλογική περίοδο λέγοντας ότι τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι πιο προσγειωμένος, στην τελική ευθεία μιλούσε για νέες μάχες που θα δώσει για να απαλύνει τα μέτρα και για σκληρή διαπραγμάτευση που θα κάνει για την ελάφρυνση του χρέους.

Αυτές οι υποσχέσεις δεν έχουν καμιά πραγματική βάση. Η διεθνής οικονομική συγκυρία επιδεινώνεται, όπως έδειξε η κρίση στην Κίνα. Οι πρώτες τοποθετήσεις των «θεσμών» της ΕΕ και του ΔΝΤ για το χρέος μιλάνε για «ελαφρύνσεις» που θα σημαίνουν ότι το ελληνικό δημόσιο πληρώνει το 15% του ΑΕΠ (!) για την εξυπηρέτησή του. Είναι αυταπάτη να ελπίζει κανείς στις υποσχέσεις του Τσίπρα και αυτές τις προσδοκίες θα τις βρει μπροστά του, με μειωμένες δυνατότητες να τις ελέγξει σε σύγκριση με το προηγούμενο διάστημα.

Τόσο οι αναλύσεις των δημοσκοπήσεων και των exit–poll, όσο και οι ζωντανές εμπειρίες από τις συζητήσεις στους εργατικούς χώρους συγκλίνουν στην εκτίμηση ότι ένας κόσμος που ταλαντευόταν ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς επέλεξε με κρύα καρδιά και για λόγους αντιδεξιάς ταχτικής να δώσει ξανά ψήφο στον ΣΥΡΙΖΑ. Οι δημοσκοπήσεις που έδειχναν «ντέρμπι» ΣΥΡΙΖΑ–ΝΔ διαψεύστηκαν για άλλη μια φορά, αλλά στο μεταξύ έπαιξαν ρόλο. Τον Γενάρη έδειχναν ότι τάχα κλείνει η ψαλίδα και στο τέλος έφτασε τις 8,5 μονάδες. Στο δημοψήφισμα μιλάγανε για οριακό προβάδισμα του ΝΑΙ και τελικά το ΟΧΙ σάρωσε. Αυτή τη φορά πίεσαν ξανά αναδεικνύοντας την απειλή του διλήμματος που έβαζε ο Τσίπρας ανάμεσα στο «παλιό και το νέο». Ο κόσμος που αποδέχθηκε αυτή την απειλή έχει λιγότερους δεσμούς με τον ΣΥΡΙΖΑ σήμερα σε σύγκριση με τον Γενάρη. Τότε δεν σήκωνε κουβέντα για την προοπτική μιας κυβέρνησης της Αριστεράς, τώρα είναι γεμάτος κριτικές για τα όριά της.

3. Η νέα κυβέρνηση Τσίπρα–Καμμένου δεν θα έχει εύκολη προσφυγή στη στήριξη των 222 βουλευτών της προηγούμενης βουλής που ψήφισαν το τρίτο μνημόνιο. Η Νέα Δημοκρατία βγήκε ηττημένη για τρίτη φορά μέσα σε λίγους μήνες και ήδη έρχονται στην επιφάνεια οι εντάσεις από τις εσωτερικές διαμάχες.

Όλες οι πτέρυγές της ξεκινούν με έναν καλό λόγο για την ηγεσία Μεϊμαράκη που έδωσε τα ρέστα της για να συγκολλήσει όλα τα διαμερίσματα της δεξιάς πολυκατοικίας. Αλλά αμέσως μετά οι μισοί απαιτούν επιστροφή στη σκληρή αντιπολίτευση με την προοπτική της «αριστερής παρένθεσης» και οι άλλοι μισοί θέλουν να συνεχιστεί η τακτική των προσκλήσεων προς τον ΣΥΡΙΖΑ για κυβερνητική συνεργασία.

Η πτέρυγα των Σαμαράδων προσπάθησε ξανά και ξανά να τρομάξει τον κόσμο για να μην ψηφίζει αριστερά και απέτυχε. Οι διακηρύξεις Μεϊμαράκη για το «κόμμα της ομόνοιας και όχι της διχόνοιας» δεν απέδωσαν. Πουθενά δεν διαφαίνεται ένας εύκολος συγκερασμός και αυτό έχει δυο συνέπειες: πρώτο ο διχασμός θα οξύνεται καθώς θα έρχονται στη Βουλή τα μέτρα του τρίτου μνημόνιου και δεύτερο η αριστερή αντιπολίτευση θα έχει τη δυνατότητα να επωφεληθεί από την κρίση της δεξιάς.

Η ιδεολογική χρεοκοπία της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ξεπροβάλλει μαζικά στα μάτια εκατομμυρίων σαν ένας θεσμός όχι μόνο της λιτότητας και των μνημονίων αλλά και του ρατσισμού απέναντι στο κύμα των προσφύγων, επιτείνει τα αδιέξοδα των παραδοσιακών υποστηρικτών της. Αυτό θα είναι ένα από τα προβλήματα της κυρίαρχης τάξης το επόμενο διάστημα.

4. Το κενό αυτό δεν καλύπτεται από τις δυνάμεις του κέντρου και της «κεντροαριστεράς». Η άνοδος που κατέγραψε η συνεργασία ΠΑΣΟΚ–ΔΗΜΑΡ αντισταθμίζεται από τις απώλειες που είχε Το Ποτάμι. Η μεταξύ τους αναμέτρηση για την ηγεμονία σε αυτόν το χώρο αποδεικνύεται υπόθεση «μηδενικού αθροίσματος» και κανένας από τους δυο δεν αναδεικνύεται σαν ισχυρός πόλος. Ο χώρος δεν έχει δυναμική μέσα σε συνθήκες σκληρής ταξικής πόλωσης και αυτό μεταφράζεται σε διαλυτικές τάσεις για Το Ποτάμι και ετεροκαθορισμό για το ΠΑΣΟΚ ανάλογα με την έκβαση της κρίσης στη Νέα Δημοκρατία: σκληρή ή «δημιουργική» αντιπολίτευση στα κενά που θα αφήνει η μια ή η άλλη επιλογή.

Όσο για την προσθήκη των δυνάμεων του κόμματος του Λεβέντη, η όποια τέτοια προσέγγιση θα είναι ο ταχύτερος δρόμος προς τη μεγαλύτερη γελοιοποίηση αυτού του χώρου.

5. Το πραγματικό ζήτημα που αναδεικνύεται την επόμενη των εκλογών είναι αν και πώς η Αριστερά πέρα από τον ΣΥΡΙΖΑ θα καταφέρει να αξιοποιήσει τις δυνατότητες που υπάρχουν.

Οι 150 000 ψήφοι που πήρε η Λαϊκή Ενότητα είναι μια αδιαμφισβήτητη ενίσχυση για την αριστερή αντιπολίτευση. Το άθροισμα των ποσοστών του ΚΚΕ, της ΛΑ.Ε., της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των άλλων οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς φτάνει το 9,46%. Είναι ένα εντυπωσιακό νούμερο σε συνθήκες όπου στην κυβέρνηση βρίσκεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Δεν υπάρχουν άλλες χώρες όπου να ισχύει κάτι αντίστοιχο. Χρειάζεται να ανατρέξουμε σε άλλες περιόδους για να βρούμε ιστορικά παραδείγματα όπου τη δυσαρέσκεια από κυβέρνηση της αριστεράς την αντλούν άλλες δυνάμεις της αριστεράς. Πέρα από την εκλογική παρουσία, όμως, πιο σημαντική είναι η παρέμβαση όλου αυτού του κόσμου στις μάχες που έρχονται.

Ανοίγουν πραγματικές δυνατότητες ώστε να μετατρέψουμε κάθε εργατικό χώρο που θα χτυπηθεί από τις νέες μνημονιακές επιθέσεις σε κάστρο αντίστασης. Οι μάχες που έδωσε η ΕΡΤ όταν την έκλεισαν οι Σαμαροβενιζέλοι μπορούν να επαναληφθούν στα Λιμάνια, στη ΔΕΗ, σε κάθε νοσοκομείο και σχολείο και να έχουν δίπλα τους ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης με τη στήριξη όχι μόνο της πέρα από το ΣΥΡΙΖΑ αριστεράς αλλά και μεγάλου τμήματος από τον κόσμο που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ. Τα ίδια ισχύουν για τις μάχες ενάντια στους φασίστες και στο πλευρό των προσφύγων και των μεταναστών.

Για να οργανώσουμε, όμως, όλα αυτά χρειάζεται να απορρίψουμε αρχικά την ηττοπάθεια των παραδοσιακών ηγεσιών και να αντιμετωπίσουμε τα ζητήματα στρατηγικής που έρχονται πιεστικά στο προσκήνιο.

Η ηγεσία του ΚΚΕ έχει ευθύνες για το γεγονός ότι δεν κατάφερε να ενισχύσει το ρεύμα αποδέσμευσης από τον ΣΥΡΙΖΑ. Η τακτική των συνεχών καταγγελιών σε συνδυασμό με τη συστηματική άρνηση κάθε κοινής δράσης αποδείχθηκε ότι υψώνει τείχη αντί να κερδίζει τον κόσμο που αναζητάει αριστερή στήριξη και προοπτική. Η στάση της αποχής και του άκυρου στο δημοψήφισμα προφανώς δεν βοήθησε. Μετά από αυτά, είναι προβληματικό να μεταθέτει τις ευθύνες αλλού και να ζωγραφίζει μια εικόνα όπου η αριστερά πρέπει να ταμπουρωθεί μέσα σε ένα περιβάλλον εχθρικό.

Η ηγεσία της Λαϊκής Ενότητας δεν ανταποκρίθηκε στις προσδοκίες του κόσμου που αγανάκτησε με τους συμβιβασμούς του ΣΥΡΙΖΑ. Μια τάση που εκπροσωπούσε το 30% του οργανωμένου ΣΥΡΙΖΑ και διεκδικούσε να γίνει πλειοψηφία στο επόμενο συνέδριο βρέθηκε να συσπειρώνει ένα μικρό μέρος των ψηφοφόρων του ώστε να μείνει εκτός βουλής. Αλλά αυτό το γεγονός δεν πρέπει να γίνει αιτία απογοήτευσης και ηττοπάθειας.

Ένα μέρος της εξήγησης βρίσκεται στην υπεροψία που έδειξε απέναντι στην υπόλοιπη αριστερά. Καμιά ουσιαστική προσπάθεια να δείξει ότι είναι πιο ενωτική από την ηγεσία του ΚΚΕ. Απέναντι στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προτίμησε μια μικρή διάσπασή της και όχι τον ειλικρινή διάλογο. Υπάρχουν βέβαια οι εκτιμήσεις ότι ο χρόνος για την ΛΑ.Ε ήταν λίγος, αλλά και αυτό τελικά ήταν αποτέλεσμα της βραδύτητας που επέδειξε η ηγεσία της στη ρήξη με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Το πιο σημαντικό πρόβλημα, όμως, είναι η ημιτελής ρήξη με τη στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ. Αντί να αναδείξει μια διαφορετική προσέγγιση στα ζητήματα της σύγκρουσης με το σύστημα που γεννάει τις κρίσεις και τα μνημόνια, η ΛΑΕ επικεντρώθηκε στην αναζήτηση ενός ρεαλιστικού κυβερνητικού προγράμματος μιας μελλοντικής «πραγματικής» κυβέρνησης της αριστεράς. Αυτό την άφηνε στη μέση του πουθενά: ούτε προοπτική να γίνει κυβέρνηση είχε, ούτε νέους ορίζοντες δεν άνοιγε για τις τωρινές μάχες του κινήματος. Ο διάλογος για την αντικαπιταλιστική στρατηγική είναι επείγουσα ανάγκη, πλάι στην κοινή δράση στις μάχες αυτές.

6. Μια από τις πρώτες μάχες είναι για την ανάπτυξη του αντιφασιστικού κινήματος ενάντια στη νεοναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής. Τα αποτελέσματα των εκλογών δεν καταγράφουν άνοδο της ΧΑ: πήρε λιγότερες ψήφους και αύξησε οριακά το ποσοστό της εξαιτίας της αποχής. Για την ακρίβεια, ο αριθμός των ψήφων της στις μεγάλες πόλεις έχει μειωθεί αισθητά και μόνο ενμέρει αντισταθμίζεται από άνοδο σε συντηρητικές αγροτικές και τουριστικές περιοχές.

Αυτό, παρά το γεγονός ότι της δόθηκαν στο πιάτο πολλές ωθήσεις: δικαστικές και κοινοβουλευτικές διευκολύνσεις ώστε να αποφεύγει τη δίκη της και να εμφανίζεται στα έδρανα της Βουλής σαν άλλο ένα κόμμα. Προβολή του Μιχαλολιάκου την παραμονή των εκλογών από τον Χατζηνικολάου που του έδωσε την ευκαιρία να παρομοιάζει ο φασίστας τον εαυτό του με τον Καραμανλή και τον Μητσοτάκη που ποτέ δεν δικάστηκαν για τους φόνους του Λαμπράκη και του Τεμπονέρα. Και βέβαια, η ρατσιστική πολιτική της ΕΕ απέναντι στους πρόσφυγες που αφήνει τα περιθώρια παντού στην ακροδεξιά να πλειοδοτεί σε ισλαμοφοβική υστερία.

Παρ' όλα αυτά, η «θεωρία» ότι η Χρυσή Αυγή θα είναι η μεγάλη ωφελημένη από την κρίση του ΣΥΡΙΖΑ δεν επιβεβαιώθηκε. Δεν ισχύουν τέτοιοι αυτοματισμοί. Η δράση του αντιφασιστικού κινήματος μπορεί και κάνει τη διαφορά. Οι αντιφασίστες που βγήκαν ξανά και ξανά στους δρόμους, έξω από τη δίκη στον Κορυδαλλό, στο κέντρο του Πειραιά, στην επέτειο του Παύλου Φύσσα, κόντρα σε κάθε επίθεση των ταγμάτων εφόδου έδειξαν καθαρά τα καθήκοντα που αναλογούν στην Αριστερά το επόμενο διάστημα.

7. Η αντικαπιταλιστική αριστερά, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ βγαίνει από τη μάχη των εκλογών ξεκάθαρα σαν μια δύναμη που μπορεί να συμβάλει στην ανάπτυξη της εργατικής αντίστασης σε όλα τα επίπεδα.

Παρά το χτύπημα που δέχτηκε στο ξεκίνημα της εκλογικής περιόδου από την επιλογή των ηγεσιών της ΑΡΑΝ και της ΑΡΑΣ να την εγκαταλείψουν και να ενταχθούν στη ΛΑΕ, κατάφερε να σημειώσει άνοδο και σε ψήφους και σε ποσοστό.

Αυτό το χρωστάει πρώτα απ' όλα στους χιλιάδες συντρόφους και συντρόφισσες που οργάνωσαν μια εντυπωσιακή παρουσία με εκατοντάδες προεκλογικές συγκεντρώσεις σε εργατικούς χώρους και γειτονιές, μια πραγματική παρακαταθήκη για το άπλωμα των ιδεών και της δράσης του αντικαπιταλισμού εκεί που ζει, δουλεύει, σπουδάζει και παλεύει η εργατική τάξη και η νεολαία της.

Το χρωστάει επίσης στην ενωτική στάση που έχει κρατήσει σε όλες τις μάχες, μικρές και μεγάλες, που διαμόρφωσαν το ρεύμα προς τα αριστερά όλο το προηγούμενο διάστημα. Παρά τις εντάσεις και τις διαφωνίες στο εσωτερικό της που την κράτησαν για πολύ καιρό προς τα πίσω, ποτέ δεν αντιμετώπισε τους αγώνες σεχταριστικά. Μέσα από τις πρωτοβουλίες του Συντονισμού ενάντια στα κλεισίματα και τις διαθεσιμότητες βρέθηκε στο πλευρό των αλληλέγγυων σε όλες τις περιπτώσεις. Μέσα από τις πρωτοβουλίες της ΚΕΕΡΦΑ στήριξε το αντιφασιστικό και το αντιρατσιστικό κίνημα. Ιδιαίτερα στη μάχη του δημοψηφίσματος έδειξε στην πράξη σε καθένα και σε καθεμιά που θέλει να αντιπαλέψει τους συμβιβασμούς ότι μπορεί να βασίζεται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Και έδειξε ότι μπορεί να συνεργάζεται και εκλογικά όταν προκύπτουν οι όροι όπως έγινε με το ΕΕΚ σε αυτές τις εκλογές.

Πάνω απ' όλα, όμως, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ξεχωρίζει με τη συμβολή της στη μεγάλη συζήτηση της ανατρεπτικής στρατηγικής που γίνεται πιεστικά επίκαιρη σήμερα. Κάθε μέρα που περνάει αποδεικνύεται ότι τα μνημόνια, η λιτότητα και ο ρατσισμός δεν αντιμετωπίζονται επειδή κάποια στελέχη της Αριστεράς θα καθήσουν σε υπουργικές καρέκλες. Το ερώτημα για το πώς προχωράμε πέρα από τα όρια μιας κυβερνητικής διαχείρισης που σπάει τα μούτρα της στους εκβιασμούς των κυρίαρχων τάξεων και των μηχανισμών τους, εθνικών και υπερεθνικών, απασχολεί χειροπιαστά χιλιάδες αγωνιστές της εργατικής τάξης και της Αριστεράς. Οι απαντήσεις της αντικαπιταλιστικής στρατηγικής είναι πολύτιμες και η ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι απαραίτητη.

Με αυτό τον προσανατολισμό έχει μπροστά της την τρίτη Συνδιάσκεψή της που τόσο έχει καθυστερήσει και το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα θα συμβάλει σε μια τέτοια πορεία. Ώστε όλοι μαζί να κάνουμε την εργατική αντίσταση την επόμενη περίοδο νικηφόρα.

Κοινό μέτωπο ε/κ και τ/κ εργαζομένων ενάντια στον εθνικισμό και τη λιτότητα για ειρήνη και επανένωση

Οι συνομιλίες και το καλό κλίμα που δημιουργήθηκε από πρωτοβουλίες που πήραν Αναστασιάδης – Ακιντζί έχουν αναπτερώσει τις προσδοκίες ότι αυτή τη φορά θα υπάρξει κάποια συμφωνία για διευθέτηση του κυπριακού.

Εχουν δημιουργηθεί μια σειρά από δικοινοτικές ομάδες υποστήριξης των δύο ηγετών και των συνομιλιών που θέλουν να προετοιμάσουν το έδαφος για μια πιθανή συμφωνία Δικοινοτικής Διζωνικής Ομοσπονδίας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτά δημιουργούν ένα θετικό κλίμα που ενοχλεί τους εθνικιστές και τους απορριπτικούς.

Όμως φτάνει το καλό κλίμα και οι συνομιλίες Αναστασιάδη – Ακκιντζί για να έχουμε μια διευθέτηση του Κυπριακού; Και τι είδους συμφωνία θα είναι αυτή;

Ειρήνη όχι μόνο «λύση»

Δεν μας ενδιαφέρει απλά να έχουμε μια συμφωνία διευθέτησης, μια «λύση» του Κυπριακού όπως συνηθίζει να την αποκαλεί ο κόσμος αλλά θέλουμε να έχουμε μια κοινά αποδεκτή συμφωνία που να δημιουργεί τις προϋποθέσεις για ειρήνη, δημοκρατία, ασφάλεια και ευημερία των απλών ανθρώπων που ζουν στο νησί.

Θέλουμε μια συμφωνία που να στηρίζεται πάνω στον αλληλοσεβασμό, την ανοχή της διαφορετικότητας, την κοινωνική αλληλεγγύη και να δημιουργεί τις προϋποθέσεις για συμφιλίωση και επανένωση. Που να καταργεί τα σύνορα όχι μόνο επί του εδάφους αλλά και αυτά που υπάρχουν στις καρδιές και τα μυαλά των ανθρώπων όπως συνήθιζε να λέει ο αξέχαστος Οζκιέρ Οζκιούρ. Θέλουμε αυτή η συμφωνία να είναι το αποτέλεσμα όχι μόνο κάποιων παζαριών και υποχωρήσεων των δύο ηγετών αλλά μια κοινωνική διαδικασία που να κινητοποιεί τις μάζες των εργαζομένων και των δύο πλευρών με αυτή την προοπτική.

Μέσα από μια τέτοια διαδικασία όχι μόνο μπορούμε να εξασφαλίσουμε ότι θα έχουμε μια διευθέτηση που θα έχει τους καλύτερους όρους για τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών αλλά δημιουργούμε και τις προϋποθέσεις για ένα δικοινοτικό κίνημα που να δώσει τη μάχη με τον εθνικισμό και τη μισαλλοδοξία που είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο για μια τέτοια προοπτική.

Για να μπορέσουμε να παλέψουμε αποτελεσματικά για αυτά, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε το τοπίο σχετικά με τους παράγοντες που επηρεάζουν και διαμορφώνουν τις εξελίξεις στο κυπριακό. Τα συμφέροντα που εκπροσωπούν, τις πραγματικές επιδιώξεις τους, και ποιο πρόβλημα είναι που θέλει να «λύσει» ο καθένας από αυτούς.

Αρχουσες τάξεις

Οι ηγέτες που κάνουν τη διαπραγμάτευση. Δεν είναι απλά κάποιοι που είχαν ξαφνικά την επιφώτιση και έγιναν θερμοί υποστηρικτές της ειρήνης της συναδέλφωσης, της δημοκρατίας και της κοινωνικής αλληλεγγύης. Ούτε ψάχνουν κάποια διευθέτηση με αυτό το στόχο. Αντιπροσωπεύουν την άρχουσα τάξη, ο καθένας της πλευράς του. Αναζητούν μια διευθέτηση σύμφωνη με τις «εθνικές επιδιώξεις» της άρχουσας τάξης της πλευράς τους.

Δίπλα στις τοπικές ελίτ βέβαια πρέπει να βάλουμε και τις άρχουσες τάξεις των μητέρων πατρίδων με τις «εθνικές επιδιώξεις» των οποίων συνήθως ταυτίζονται. Όταν αυτό δεν συμβαίνει τότε οι «μητέρες πατρίδες» δεν έχουν κανένα πρόβλημα να θυσιάσουν τις «κόρες», όπως έγινε με την Χούντα και τον Μακάριο το 1974. Κατά βάση όμως οι στόχοι είναι κοινοί ή αλληλένδετοι.

Ποιες είναι αυτές οι «εθνικές επιδιώξεις» που προσπαθούν να εξασφαλίσουν στη διαπραγμάτευση οι ηγεσίες των δύο πλευρών; Περισσότερο έδαφος, περισσότερη εξουσία, περισσότερο έλεγχο πάνω στους πλουτοπαραγωγικούς πόρους, περισσότερα κέρδη, μεγαλύτερη συμμετοχή στον διεθνή καταμερισμό σε σφαίρες επιρροής και εκμετάλλευσης.

Για να εξασφαλίσουν αυτές τις «εθνικές επιδιώξεις» στο παρελθόν, οι άρχουσες τάξεις και των δύο πλευρών οδήγησαν στη σύγκρουση και τους πολέμους και εφάρμοσαν πολιτικές εθνικού ξεκαθαρίσματος. Είναι και οι δύο υπεύθυνες, για σφαγές, βιασμούς, λεηλασίες και οδήγησαν χιλιάδες ανθρώπους στο ξεριζωμό και την προσφυγιά. Με δυο λόγια και οι δυο άρχουσες τάξεις και οι εκπρόσωποι τους που κυβερνούσαν όλα αυτά τα χρόνια είναι μέρος του προβλήματος και όχι της λύσης. Όλα αυτά τα εγκλήματα δεν έγιναν από κάποιες ομάδες φανατικών που δρούσαν ανεξέλεγκτα, αλλά αντίθετα έγιναν με τον έλεγχο, την στήριξη και την ανοχή των κυβερνώντων, σε Κύπρο, Ελλάδα και Τουρκία. Οι αυτουργοί αυτών των εγκλημάτων όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν ποτέ αλλά θεωρούνταν και συνεχίζουν και σήμερα να τιμώνται σαν ήρωες και μεγάλοι πατριώτες.

Μέρος του προβλήματος βέβαια ήταν και ο «ξένος παράγοντας». Όλοι αυτοί οι μικροί και μεγάλοι ιμπεριαλιστές που έριχναν λάδι στη φωτιά του Κυπριακού για να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα πάνω σε ένα νησί με τεράστια στρατηγική σημασία, στο σταυροδρόμι τριών Ηπείρων, στην πιο καυτή και ευαίσθητη περιοχή του πλανήτη, τη Μέση Ανατολή. Αυτό είναι το πρόβλημα που αυτοί θέλουν να «λύσουν».

Τα νέα δεδομένα

Σήμερα έχουν διαμορφωθεί νέα δεδομένα, με πρώτο και πιο σημαντικό την εκλογή Ακκιντζί, που κέρδισε τις εκλογές με μια πολιτική που υπόσχονταν διευθέτηση του Κυπριακού που να επιτρέψει στους τουρκοκύπριους να βγουν από τη διεθνή απομόνωση με ένα τρόπο που «*να μην είναι υποτελείς ούτε στη Αγκυρα ούτε στους ελληνοκύπριους*». Αυτό ανάγκασε και τον Αναστασιάδη να επιστρέψει στις συνομιλίες. Μπορεί η εκλογή Ακιντζί να έδωσε μια καινούργια ώθηση στις συνομιλίες αλλά κανένας από τους δυο ηγέτες δεν μπορεί να δρα ανεξάρτητα και έξω από τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης της πλευράς του.

Το δεύτερο είναι οι εξελίξεις στη Μέση Ανατολή μετά τις αραβικές επαναστάσεις και τις επεμβάσεις των διάφορων ιμπεριαλιστών που έθρεψαν το Ισλαμικό Κράτος και δημιούργησαν μια εκρηκτική κατάσταση που απειλεί να τινάξει στον αέρα όλη την περιοχή. Μια διευθέτηση του Κυπριακού ελπίζουν ότι θα ενισχύσει σημαντικά την σταθερότητα στη περιοχή.

Τρίτο είναι η παγκόσμια οικονομική κρίση που γονάτισε Ελλάδα και Κύπρο, τόσο στο νότο όσο και στον βορρά. Τόσο οι ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι που γονάτισαν κάτω από το βάρος της τρόικας και των μνημονίων όσο και οι τουρκοκύπριοι που γονάτισαν κάτω από το βάρος των μέτρων λιτότητας που τους επιβάλλει η Τουρκία, ελπίζουν ότι μια διευθέτηση του Κυπριακού θα δώσει μια διέξοδο σε αυτή τη κρίση.

Τέταρτο είναι οι εξελίξεις στη Τουρκία, που παίζει ανάμεσα στον Ισλαμισμό και την Ευρωπαϊκή προοπτική, με την ανάδειξη των Κούρδων σε σημαντικό παράγοντα των εξελίξεων.

Τέλος είναι η πιθανή ύπαρξη υδρογονανθράκων στην περιοχή και η προοπτική εκμετάλλευσης τους που θα μπορούσε να δώσει μια γερή ώθηση στην οικονομία αν καταφέρουν να βρουν ένα τρόπο να τα συνεκμεταλευτούν.

Με αυτά τα δεδομένα, ψάχνουν να βρουν ένα κοινά αποδεκτό στάτους κβο, μέσα από το οποίο ελπίζουν να ωφεληθούν όλοι ή τουλάχιστο να μην βγει κανείς ζημιωμένος. Αυτό είναι στην ουσία το «κοινό όραμα» που μοιράζονται Ακκιντζί και Αναστασιάδης.Το αν θα τα καταφέρουν ή όχι είναι ένα ζήτημα που θα φανεί στην πορεία του χρόνου.

Εμείς σίγουρα προτιμούμε να συνομιλούν παρά να σφάζονται ή να καλλιεργούν ένα ψυχροπολεμικό κλίμα μέσα στο οποίο θα δυναμώνουν οι εθνικιστές και οι φασίστες. Μπορούμε να τους ενθαρρύνουμε αλλά δεν θα πρέπει να τους έχουμε εμπιστοσύνη.

Οι καπακώτες δεν αρκούν για να φέρουν την ειρήνη

Ακόμη και αν καταφέρουν να φτάσουν σε ένα κοινά αποδεχτό συμβιβασμό πόσο θα ανταποκρίνεται αυτή η συμφωνία στις προσδοκίες των απλών ανθρώπων;

Τι διευθέτηση θέλουμε;

Η πλειοψηφία των απλών ανθρώπων και στις δυο πλευρές θέλει σήμερα μια διευθέτηση που να εξασφαλίζει την ειρήνη, την δημοκρατία, την ευημερία, την ισότητα και τον αλληλοσεβασμό. Θέλουν να ζήσουν σε ένα χώρο που θα μπορούν να δουλεύουν αυτοί και τα παιδιά τους και θα έχουν μια αξιοπρεπή ζωή και ασφαλισμένο μέλλον. Σε ένα χώρο που δεν θα τους θεωρούν «πελλότουρκους» ή «βρωμορωμιούς». Όπου οι δυνατότητες σου να μορφωθείς να βρεις μια καλή δουλειά, να ερωτευτείς και να φτιάξεις την ζωή σου δεν θα κρίνονται από την εθνική σου καταγωγή ή την θρησκεία σου, ή το χρώμα του δέρματος σου ή τις σεξουαλικές προτιμήσεις σου.

Είναι φανερό ότι αυτά πολύ λίγο ενδιαφέρουν αυτούς που σήμερα διαπραγματεύονται ή τις άλλες ξένες δυνάμεις που σπρώχνουν τη διαπραγμάτευση. Το παρελθόν τους είναι γεμάτο από παραδείγματα που δείχνουν αυτή την πραγματικότητα:

Πριν ένα χρόνο ήταν ο Αναστασιάδης που εγκατέλειψε τις συνομιλίες. Την περίοδο που οι Χριστόφιας – Ταλάτ έφτασαν σε σημαντικές συγκλίσεις ο Αναστασιάδης φόρεσε την φουστανέλα του και ζώστηκε τα άρματα σε ένα ανένδοτο αγώνα ενάντια στις «γενναιόδωρες παραχωρήσεις του Χριστόφια», για να εξασφαλίσει τη συνεργασία των απορριπτικών για να κερδίσει τις εκλογές. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το κόμμα του είναι αυτό που πρόσφερε και συνεχίζει να προσφέρει πολιτική στέγη σε κορυφαία στελέχη της ΕΟΚΑ Β και τιμά σαν ήρωες τους μεγάλους τουρκοφάγους Σαμψών, Γιωρκάτζη και άλλους. Και πιο πρόσφατα όμως, αντί να συμμετέχει με τον Ακκιτζι στη μεγάλη δικοινοτική συναυλία Λιβανελί Φαραντούρη προτίμησε να πάει σε αντικατοχική εκδήλωση των δήμων της Αμμοχώστου και της Καρπασίας όπου ήταν όλο το εθνικιστικό συνάφι.

Η σημερινή μεταστροφή του Αναστασιάδη σε υπέρμαχο της ειρήνης που παραδέχεται «τα λάθη που έγιναν από όλες τις πλευρές» είναι καλοδεχούμενη γιατί έστω και αν δεν είναι ειλικρινής δημιουργεί ένα θετικό κλίμα μέσα στη κοινωνία. Δεν θα πρέπει όμως ούτε να μας πείθει, ούτε να μας εφησυχάζει.

Όσο για τις ευθύνες «των τρίτων» όπως τους αποκάλεσε ο Αναστασιάδης που επεμβαίνανε στο κυπριακό είναι οι ίδιοι που επεμβαίνουν και σήμερα. Δεν χρειάζεται και ιδιαίτερο ψάξιμο για να δούμε πόση σχέση έχουν αυτοί με την ειρήνη ή τη δημοκρατία ή με τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων. Οι Αμερικανοί μαζί με τους Βρετανούς και τους συνεταίρους τους της Ε.Ε. με τις επεμβάσεις τους μετέτρεψαν σε κόλαση τη Μέση Ανατολή. Οδήγησαν το Ιρακ, τη Συρία, την Αίγυπτο, τη Λιβύη, την Υεμένη, στο μεσαίωνα και ακόμη δεν έχει τελειώσει το «φιλειρηνικό» τους έργο. Το μόνο που ενδιαφέρει αυτούς είναι τα δικά τους συμφέροντα στην ευρύτερη περιοχή.

Πώς θα την πετύχουμε;

Δεν πρέπει να κάτσουμε να περιμένουμε να μας φέρουν ένα σχέδιο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα τους. Το ότι θα είναι «κυπριακής ιδιοκτησίας» όπως έλεγε ο Χριστόφιας και επαναλαμβάνει σήμερα ο Αναστασιάδης δεν σημαίνει ότι θα είναι και απαλλαγμένο από πρόνοιες που μπορεί να μας οδηγήσουν σε νέες πολεμικές αναμετρήσεις όπως για την οριοθέτηση της ΑΟΖ ή να μας εντάξουν στην εμπόλεμη ζώνη των συγκρούσεων στην γύρο περιοχή. Ούτε ότι θα είναι απαλλαγμένο από επιλογές που θα μας οδηγήσουν σε εργασιακό και κοινωνικό πισωγύρισμα.

Έτσι και αλλιώς η συμμετοχή σε στρατιωτικούς συνασπισμούς, άξονες και συμμαχίες είναι διακηρυγμένη θέση του κόμματος και της κυβέρνησης Αναστασιάδη, όπως και οι μνημονιακές πολιτικές λιτότητας, περικοπών και ιδιωτικοποιήσεων που έχουν οδηγήσει στην εξαθλίωση μεγάλο μέρος των εργαζομένων. Παρόμοια ισχύουν και για τους τουρκοκύπριους εξαιτίας των μέτρων λιτότητας που τους επέβαλε η τουρκική κυβέρνηση, αλλά και των άλλων «πρωτοκόλλων συνεργασίας» με τα οποία στην ουσία τους ελέγχει.

Το 2004 όταν έγινε η προηγούμενη προσπάθεια συμφωνίας με το σχέδιο Αναν δεν είχαμε καταφέρει ακόμη να κτίσουμε ισχυρούς δικοινοτικούς δεσμούς και κοινές πρωτοβουλίες από τα κάτω. Σήμερα είμαστε σε πολύ καλύτερη μοίρα. Μπορούμε και πρέπει να παρέμβουμε ώστε να μην βρεθούμε ξανά μπροστά σε ένα σχέδιο ή μια συμφωνία που να δημιουργεί τις προϋποθέσεις νέων συγκρούσεων ή να μετατρέπει το νησί μας σε ορμητήριο ενάντια στους λαούς της περιοχής μετατρέποντας μας σε εμπόλεμη ζώνη.

Σήμερα έχουμε πολύ περισσότερα που μας ενώνουν. Έχουμε κτίσει σχέσεις και συνεργασίες που αποτελούν ένα καλό υπόβαθρο για να κτίσουμε ένα ενιαίο μέτωπο αντίστασης ενάντια στον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό, ενάντια στις μνημονιακές πολιτικές λιτότητας και περικοπών.

Τα τελευταία δέκα χρόνια βρεθήκαμε πολλές φορές μαζί σε δικοινοτικές εκδηλώσεις, πολιτικές, πολιτιστικές, κοινωνικές όπως και σε κοινούς αγώνες.

Ταξική ενότητα πέρα από «εθνικές επιδιώξεις»

Όλα αυτά μπορούν να είναι η βάση για να κτίσουμε ένα κοινό μέτωπο δράσης που να είναι αποφασιστικός παράγοντας στις πολιτικές εξελίξεις. Που να προβάλει τις δικές του θέσεις και αιτήματα στη διαμόρφωση του σχεδίου συμφωνίας για τη διευθέτηση του κυπριακού. Πάνω από όλα όμως ένα τέτοιο ταξικό, διεθνιστικό κίνημα είναι η μόνη πραγματική εγγύηση που μπορούμε να έχουμε όχι μόνο για την ειρηνική εφαρμογή μιας κοινά αποδεκτής συμφωνίας αλλά και για να εξουδετερώσει τους όποιους κινδύνους μπορεί να υπάρξουν από ασάφειες και παρερμηνείες που θα υπάρχουν σε ένα σχέδιο που θα προσπαθεί να συμβιβάσει τόσα διαφορετικά συμφέροντα. Είναι η μόνη μας εγγύηση απέναντι στους εθνικιστές που θα καιροφυλαχτούν για να βρουν την ευκαιρία να τα τινάξουν όλα στον αέρα όπως έκαναν τόσες φορές στο παρελθόν.

Για να κτίσουμε αυτό το μέτωπο χρειάζεται να δράσουμε μαζί αλλά και παράλληλα και να προβάλουμε τις διεκδικήσεις μας.

Να απαιτήσουμε την πλήρη αποστρατικοποίηση του νησιού μας που να συμπεριλαμβάνειεκτός από τις στρατιωτικές δυνάμεις των δύο πλευρών και τις βάσεις, τη στρατιωτική παρουσία ή τις διευκολύνσεις σε άλλες δυνάμεις όπως το Ισραήλ, ή Αίγυπτος, οι ΗΠΑ, η Ρωσία και άλλες με τις οποίες σήμερα υπάρχουν ειδικές συμφωνίες για κοινή στρατιωτική δράση ή την παραχώρηση διευκολύνσεων στα πλαίσια του πολέμου «κατά της τρομοκρατίας» όπως έχουν βαφτίσει τις επιθέσεις τους στην περιοχή. Αυτά όλα μας μετατρέπουν όχι μόνο σε μέρος της πολεμικής σύγκρουσης που ταλανίζει την πιο ασταθή περιοχή του πλανήτη, αλλά και συνένοχους στα εγκλήματα τους.

Θα πρέπει να αντιταχθούμε στους άξονες Κύπρος – Ελλάδα – Ισραήλ ή Κύπρος – Ελλάδα – Αίγυπτος που στήνουν Αναστασιάδης και Τσίπρας. Οι άξονες αυτοί δεν είναι άξονες ειρήνης και ασφάλειας όπως διακηρύσσουν οι εμπνευστές τους, αλλά λυκοσυμμαχίες για να ενισχύσουν τη θέση τους στο γεωπολιτικό παιχνίδι και να αποκτήσουν πλεονεκτήματα απέναντι στον βασικό τους αντίπαλο που είναι η τούρκικη άρχουσα τάξη. Βάζουν την Κύπρο για τα καλά μέσα στη πιο καυτή εμπόλεμη ζώνη του πλανήτη και καλλιεργούν την αντιπαράθεση με την άλλη πλευρά.

Θα πρέπει να διεκδικήσουμε ακόμη να υπάρχει ενιαία πολιτική ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και ρητή απαγόρευση ενάντια στο ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων κοινής ωφελείας, ηλεκτρισμός, νερό, τηλέφωνα, λιμάνια, αεροδρόμια, κλπ. Αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει στην οργάνωση αυτών των υπηρεσιών σε ενιαία ομοσπονδιακή βάση, που θα ήταν και το πιο καλό προς όφελος όλων των εργαζομένων στο νησί μας

Στον τομέα της υγείας θα πρέπει να υπάρχει πρόνοια για ένα Γενικό Σχέδιο Υγείας οργανωμένο σε ομοσπονδιακή βάση για να καλύπτει το σύνολο του πληθυσμού με πλήρη και δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Στο τομέα της Παιδείας πρέπει να διεκδικήσουμε να υπάρχουν πρόνοιες για μια δημοκρατική Παιδεία που να καλλιεργεί την ειρήνη, τη συνεργασία, τη συμφιλίωση, την κοινωνική αλληλεγγύη, την ανοχή στη διαφορετικότητα. Η ιστορία της Κύπρου πρέπει να δίνεται στην ολότητα της σε όλες τις κοινότητες και όχι επιλεκτικά αυτή που βολεύει «τις εθνικές επιδιώξεις» της κάθε πλευράς, όπως γίνεται σήμερα.

Σε ενιαία βάση θα πρέπει να είναι οργανωμένες και οι εργασιακές σχέσεις ώστε να μην δημιουργούνται διακρίσεις. Οι όροι απασχόλησης θα πρέπει να είναι οι ίδιοι σε όλη την επικράτεια του νησιού και για όλο τον πληθυσμό. Η εξίσωση αυτή θα πρέπει να γίνει με την υιοθέτηση του ψηλότερου κεκτημένου.

Θα πρέπει να συμβάλουμε στην υλοποίηση των μέτρων οικοδόμησης εμπιστοσύνης και να προσπαθήσουμε να τα διευρύνουμε και με άλλα όπως για παράδειγμα τη δημιουργία ενός κοινού μνημείου για τα αθώα θύματα των πολέμων στην Κύπρο, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους.

Όλα αυτά θα μπορούσαν να γίνουν μέρος της κοινής μας δράσης. Οι δικοινοτικές οργανώσεις, οι δικοινοτικές πλατφόρμες των οργανώσεων και των συνδικάτων θα πρέπει να συμμετέχουν αποφασιστικά και να οργανώσουν την πάλη για αυτά τα ζητήματα

Για να γίνουν αυτά χρειάζεται κάποιος να πάρει την πρωτοβουλία. Η Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία (Δ.Ρ.Α.Συ.) που ανταποκρίθηκε σε μια τέτοια πρό(σ)κληση στις ευρωεκλογές του 2014, μπορεί και πρέπει να ανταποκριθεί και σε αυτή την πρόκληση. Είναι σίγουρο ότι θα βρεθούν πολλοί να την στηρίξουν και από τις δύο πλευρές.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Left blog *Στο χώρο αυτό φιλοξενούνται αρθρα, απόψεις και σχόλια απο άτομα που βρίσκοντι στο χώρο της αριστεράς. Οι απόψεις τους δεν δεσμεύουν κατα αναγκη και την Εργατική Δημοκρατία. Είναι ένας χώρος διαλόγου και συζήτησης.*

Ένα σύστημα υγείας προσαρμοσμένο στα ιδιωτικά συμφέροντα και τα κέρδη

Του Δημήτρη Δημητρίου
Στέλεχος της Δικοινοτικής Ριζοσπαστικής Αριστερής Συνεργασίας

Τα χάλια της παροχής ιατροφαρμακευτικών υπηρεσιών ένεκα των πολιτικών λιτότητας παρά τις πολύ φιλότιμες προσπάθειες των γιατρών και του νοσηλευτικού προσωπικού είναι πολύ γνωστά αλλά η κυβερνητική προπαγάνδα δεν μας αφήνει να αγιάσουμε. Πρέπει να έχουμε την υπομονή να τα επαναλαμβάνουμε.

Παραθέτω μια μικρή παράγραφο από το δημοσίευμα του Φιλελευθέρου στις 19/09/15 που πιστεύω ότι δίνει τη πραγματική εικόνα που επικρατεί στα νοσηλευτήρια μας:

«*Σε κανένα από τα κρατικά νοσηλευτήρια και σε κανένα τμήμα τους δεν υπάρχει σωστή ιεραρχία, οι γιατροί δεν έχουν στη διάθεση τους τα φάρμακα που χρειάζονται, ενώ οι νοσηλευτές καταγγέλλουν συχνές ελλείψεις αναλωσίμων. Ο κάθε γιατρός υποχρεούται να εξυπηρετήσει κάθε μέρα 50–60 ασθενείς, ενώ τα διεθνώς επιτρεπτά όρια ασφαλείας καθορίζουν τους 25 ασθενείς ανά γιατρό.*»

Ας δούμε και κάποια νούμερα τα οποία δεν τυγχάνουν προβολής από τα πλείστα ΜΜΕ:

– Σύμφωνα με το Μεσοπρόθεσμο Δημοσιονομικό Πλαίσιο, που έχει συμφωνηθεί με την Τρόικα, από το 2014 μέχρι το 2016, το Υπουργείο Υγείας καλείται να προσφέρει υπηρεσίες και να καλύψει τις ανάγκες του, με μειωμένο προϋπολογισμό γύρω στο 10%.

Επιμέρους περικοπές όπως κατά 50% στις υπερωρίες και επιδόματα βάρδιας ή κατά 17% πάνω στα φάρμακα (προϋπολογισμοί 2015) δίδουν ακριβώς το εύρος των περικοπών.

– Σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία του OECD (Organization for Economic Cooperation and Development) για το 2014, οι κατά κεφαλή δαπάνες για τη υγεία στη Κύπρο είναι πολύ πιο κάτω του μέσου όρου του συνόλου των χωρών μελών της Ε.Ε. Με σύνολο 28 χωρών μελών, η Κύπρος έρχεται 18η με μέση κατά κεφαλή δαπάνη €1809 ενώ ο μέσος ευρωπαϊκός όρος είναι €2193. Η Ολλανδία έρχεται πρώτη με κατά κεφαλή δαπάνη €3829 .

– Το ποσοστό της δημόσιας δαπάνης επί της συνολικής δαπάνης πάνω στην υγεία είναι μόλις στο 46% σε σχέση με 54% της ιδιωτικής δαπάνης.

– Ο μέσος ευρωπαϊκός όρος των 28 κρατών μελών σχετικά με το ποσοστό του ΑΕΠ που δαπανάται στην υγεία είναι 8,7% ενώ στη Κύπρο είναι 7,4%.

– Ο μέσος ρυθμός αύξησης των δαπανών στην υγεία στα 28 κράτη μέλη της Ε.Ε. ανέρχεται στο 0,8% σε ετήσια βάση ενώ στη Κύπρο παρατηρούμε μείωση όπως καταγράφεται στους προϋπολογισμούς της τάξης του 10% . Αλλα κράτη μέλη που παρατηρούμε μειώσεις είναι στην Ιρλανδία με 3,7% στην Πορτογαλία με 3,3%, Ισπανία με 1,9% και ασφαλώς στην Ελλάδα με ετήσια πτώση κατά 9%.

– Όλα τα κράτη μέλη έχουν καθολικό– εθνικό σύστημα υγείας εκτός από τρεις χώρες: Η Βουλγαρία, η Ελλάδα και ... σωστά μαντέψατε, η Κύπρος.

Στο 'Πολίτη' της Κυριακής 25 Οκτώβρη διάβασα ένα ενδιαφέρον ρεπορτάζ σχετικά με την ανανέωση των μηχανημάτων αιμοκάθαρσης των κρατικών νοσηλευτηρίων. Για να είμαι ειλικρινής στην αρχή ξαφνιάστηκα ευχάριστα στο γεγονός ότι ο 'Πολίτης', ο γκουρού του νεοφιλελευθερισμού στη Κύπρο, να ενδιαφέρετε για κοινωνικά δικαιώματα και μάλιστα για το δικαίωμα στην υγεία ενός τομέα που η σημερινή κυβέρνηση προσπαθεί να απαξιώσει όπως αποδεικνύεται και με τα νούμερα που έδωσα πιο πάνω.

Η ευχάριστη εντύπωση φυσικά εξατμίστηκε σχετικά γρήγορα όταν διάβασα στη συνέχεια μια παράγραφο απόσπασμα της οποίας παραθέτω πιο κάτω :

«*Ωστόσο η επιλογή του υπουργείου Υγείας να προχωρήσει σε αγορά νέων μηχανημάτων αιμοκάθαρσης με τόσο μεγάλο κόστος , ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΠΟ ΙΔΙΩΤΕΣ ΟΠΩΣ ΠΡΟΕΤΡΕΨΕ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ (ακατάχνωτα) ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ δεδομένου ότι σε ιδιωτικές κλινικές υπάρχουν δεκάδες μηχανήματα αιμοδιάλυσης*» (οι παρενθέσεις και τα κεφαλαία δικά μου).

Τελικά μια ολόκληρη σελίδα με ρεπορτάζ πάνω σ' ένα θέμα που αγγίζει ένα σημαντικό αριθμό συμπολιτών μας που ταλαιπωρούνται καθημερινά μέσα στον αγώνα τους για επιβίωση, έγινε αντικείμενο εμπορικής προώθησης των ιδιωτικών συμφερόντων μάλιστα σε μια χώρα που όλες οι στατιστικές δείχνουν το μεγάλο βαθμό υστέρησης μας από άλλα κράτη μέλη της Ε.Ε. Αυτές οι στατιστικές απαντούν με τρόπο καταπελτικό και στα όποια 'ερωτηματικά' που σύμφωνα με το δημοσίευμα δημιουργούνται (εκ του πονηρού κατά την άποψη μου) με την απόφαση για αγορά μηχανημάτων αιμοκάθαρσης.

Ο καυγάς τελικά είναι για το πάπλωμα. Η εμπορευματοποίηση του κοινωνικού αγαθού της υγείας και η προσπάθεια αποκόμισης υπεραξίας (κέρδους) πάνω στο πόνο του απλού κοσμάκη είναι τελικά ο στόχος και το ζητούμενο. Οι εφημερίδες των φιλελέδων έχουν το δικαίωμα να προβάλλουν όσο θέλουν τα ιδιωτικά συμφέροντα (άλλωστε τους συμφέρει). Είμαστε υποχρεωμένοι να ανεχτούμε αυτό το δικαίωμα. Παράλληλα όμως δεν μπορούμε να σεβαστούμε ούτε τις θέσεις που διατυπώνουν ούτε να ανεχτούμε τα συμφέροντα που στηρίζουν και προωθούν .

Οι εκλογές στην Καταλονία

του Νίκου Λούντου
απο την Εργατική Αλληλεγγύη

Ένα δυνατό χαστούκι δέχτηκε το ισπανικό πολιτικό σύστημα με τις περιφερειακές εκλογές στην Καταλονία τον περασμένο Σεπτέμβρη. Οι εκλογές είχαν αντικειμενικά μετατραπεί σε ένα δημοψήφισμα υπέρ και κατά της ανεξαρτησίας της Καταλονίας.

Προεκλογική συγκέντρωση του CUP.

Από τη μεριά του επίσημου πολιτικού συστήματος και ιδιαίτερα από την κυβέρνηση της Δεξιάς, και το Λαϊκό Κόμμα του Μαριάνο Ραχόι, η μακρά προεκλογική περίοδος ήταν γεμάτη από απειλές και προσβολές. Οι Καταλανοί δεν πρέπει να ψηφίσουν ανεξαρτησία γιατί θα διχαστεί η χώρα, θα καταστραφεί η οικονομία, θα αποχωρήσουν οι τράπεζες, η Καταλονία θα εκδιωχθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ευρώ, ακόμη και από τον ΟΗΕ, θα προκληθεί εμφύλιος πόλεμος και άλλα αντίστοιχα. Το αποτέλεσμα είναι ότι η ψήφος υπέρ της ανεξαρτησίας αυξήθηκε και πλέον στο καταλανικό κοινοβούλιο υπάρχει πλειοψηφία υπέρ της ρήξης. Οι 62 έδρες της υποψηφιότητας "Μαζί για το Ναι" και οι 10 του αντικαπιταλιστικού CUP ξεπερνάνε τις 68 που χρειάζονται για απόλυτη πλειοψηφία.

Η εικόνα είναι πολύ πιο πλούσια από ό,τι αποκαλύπτει αυτό το μέτρημα. Πρώτον, λόγω της συμμετοχής–ρεκόρ. Μέχρι τώρα το επιχείρημα του μεγαλο–ισπανικού εθνικισμού ήταν ότι η μεγάλη συμμετοχή θα απομόνωνε τους ανεξαρτησιακούς, οι οποίοι είναι απλώς μια "φασαριόζικη μειοψηφία". Υποτίθεται το ταβάνι της ανεξαρτησίας ήταν το 1,8 εκατομμύρια ψήφοι στο "παράνομο" δημοψήφισμα του 2014. Τώρα μόνο τα δύο καθαρά ανεξαρτησιακά ψηφοδέλτια αθροίζουν 1,95 εκατομμύρια. Δεύτερον, στο εσωτερικό του ανεξαρτησιακού μπλοκ η στροφή είναι ανοιχτά στα αριστερά. Το CUP από 3,5% και 3 έδρες το 2012 ξεπετάχτηκε στο 8,2% σχεδόν τριπλασιάζοντας τις ψήφους του. Η επιλογή του CUP να μην ενταχθεί στο δια–ταξικό "ενωτικό" ψηφοδέλτιο αποδείχθηκε ολόσωστη. Αντίθετα το "Μαζί για το Ναι" δεν κατάφερε να ανεβάσει τις ψήφους του πολύ πάνω από το άθροισμα των δυο κομμάτων που το έστησαν, της "Σύγκλισης" του νυν προέδρου Μας και της Ρεπουμπλικανικής Αριστεράς. Η Ρεπουμπλικανική Αριστερά επέλεξε να ξεχάσει ότι ο Μας, παιδί της πιο διεφθαρμένης πτέρυγας της καταλανικής δεξιάς, είναι ο πρόεδρος που εφαρμόζει τη λιτότητα εδώ και πέντε χρόνια.

Ρήξη

ο CUP επέλεξε να μην βάλει το εθνικό ζήτημα πάνω από το ταξικό, και τώρα δηλώνει ότι δεν θα δώσει ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση Μας. Στον εκβιασμό ότι η ανεξαρτησία θα σημάνει προβλήματα με την Ευρωπαϊκή Ένωση, το CUP απαντάει: καλοδεχούμενη η ρήξη με την ΕΕ. Για πολύ κόσμο η ανεξαρτησία της Καταλονίας είναι ένα βήμα για μεγαλύτερες δυνατότητες αντίστασης στη λιτότητα.

Τρίτον, δεν ισχύει η εικόνα ότι όποιος δεν ψήφισε ούτε "Μαζί" ούτε CUP πρέπει να αθροιστεί στο μπλοκ του μεγαλο–ισπανικού εθνικισμού. Η υποψηφιότητα που στήριξε το Ποδέμος και η "Ενωμένοι Αριστερά" το αδελφό κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ) συγκέντρωσε 9%

Πρόκειται για εκλογική αποτυχία, μιας και το αποτέλεσμα σε ψήφους είναι το ίδιο με το αποτέλεσμα του 2012, όταν ακόμη δεν υπήρχε Ποδέμος. Η ηγεσία του Ποδέμος επέλεξε να αποφύγει να πάρει θέση στο καταλανικό ζήτημα, λέγοντας πως πρόκειται για αποπροσανατολισμό από τα πραγματικά κοινωνικά προβλήματα. Αλλο ζήτημα όμως είναι η στρατηγική αποτυχία της ηγεσίας και άλλο όμως να αθροίζει κανείς τον κόσμο που ψήφισε ένα αριστερό ψηφοδέλτιο μαζί με αυτούς που το βράδυ των εκλογών βγήκαν στο δρόμο για να φωνάξουν "Είμαι Ισπανός – Ισπανός – Ισπανός". Ακόμη και η ηγεσία του Ποδέμος εξάλλου αναγκάστηκε μετά το αποτέλεσμα να ξεκαθαρίσει ότι παίρνει θέση υπέρ του δημοψηφίσματος για ανεξαρτησία (κάτι που προκαλεί ρίγη στην ισπανική δεξιά).

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα πανηγυρίζει γιατί επιβίωσε με 12,7% και δεν έχει γίνει ακόμη ΠΑΣΟΚ. Για την ιστορία, ως το 2010 ήταν πάντα πρώτο ή δεύτερο κόμμα. Τη μεγαλύτερη ήττα όμως υπέστη το Λαϊκό Κόμμα. Ο Ραχόι είχε επιλέξει ως υποψήφιο τον Αλμπιόλ, της σκληρής δεξιάς πτέρυγας και με δηλώσεις κατά των μεταναστών. Έλπιζε ότι θα συσπειρώσει τη δεξιά ψήφο όχι μόνο πάνω στο ζήτημα της ανεξαρτησίας, αλλά και του ρατσισμού. Αποτέλεσμα: από το 13% το PP έπεσε στο 8,5%. Η αντι–ανεξαρτησιακή ψήφος συγκεντρώθηκε στους "Πολίτες" του Ριβέρα, που υπερδιπλασίασαν το ποσοστό τους και πλησίασαν το 18%. Η άνοδος του Ριβέρα είναι κομμάτι της αποτυχίας του ισπανικού εθνικισμού. Ένα κόμμα φανατικό αντι–καταλανικό αναδεικνύεται σε ηγεμονική δύναμη, κόβοντας ακόμη περισσότερο τις γέφυρες για μια "ισορροπημένη λύση".

Το καταλανικό ζήτημα έχει εξελιχθεί σε βραδυφλεγή βόμβα για το ισπανικό καθεστώς. Η οικονομική και πολιτική κρίση το ανέδειξαν στην πρώτη γραμμή. Και σε κάθε στροφή, ο Ραχόι, η βασιλική οικογένεια και όλοι οι φίλοι τους αποδεικνύεται ακόμη πιο αδύναμοι να το αντιμετωπίσουν.

Αγώνες για να σταματήσει το ξεπούλημα

Η κυβέρνηση Αναστασιάδη κατέθεσε στην Βουλή το νομοσχέδιο για την ίδρυση εταιρίας ιδιωτικού δικαίου CYTA LTD στη οποία θα μεταφέρει όλες τις εργασίες της CYTA και τα περιουσιακά της, κινητά και ακίνητα. Στο πρώτο στάδιο θα ανήκει στο κράτος και μετά θα πουληθεί σε στρατηγικό επενδυτή. Έτσι προχωρά στους σχεδιασμούς της για ιδιωτικοποίηση της CYTA.

Αυτός ο σχεδιασμός του Συναγερμού δεν είναι νέος, υπήρχε από την εποχή της διακυβέρνησης Κληρίδη και την περίοδο που ήταν υπουργός Συγκοινωνιών ο Αβέρωφ. Αυτό δείχνει ότι η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων ήταν και είναι το μανιφέστο του Συναγερμού. Δεν έχει να κάνει με κανένα από τα επιχειρήματα που προβάλει ο Συναγερμός ότι θα φέρει ανάπτυξη και «φρέσκο» χρήμα στην οικονομία και θα εκσυγχρονίσει τον οργανισμό και ότι με τον ανταγωνισμό θα έχουμε πιο φτηνές και καλές υπηρεσίες.

Όλα αυτά είναι της Χαλιμάς τα παραμύθια.

Πρώτα απ, όλα η CYTA ήταν και είναι ο τρίτος πιο σύγχρονος τηλεπικοινωνιακός οργανισμός παγκόσμια στην εφαρμογή των νέων τεχνολογιών. Εξακολουθεί να κάνει κέρδη εκατομμυρίων ακόμα και μέσα σε περίοδο κρίσης και να παρέχει από τις πιο φτηνές υπηρεσίες στην Ευρώπη. Η χρέωση στην κλίση ανά λεπτό είναι από τις πιο χαμηλές. Όσο αφορά τα κέρδη το 2014 έκανε 47,6εκ κέρδη και αυτό θα μπορούσαν να ήταν 70εκ αν δεν υπήρχε το σχέδιο εξόδου και η καταβολή των ωφελημάτων του προσωπικού.

Από το 2002 μέχρι το 2014 η CYTA έδωσε στο κράτος 650 εκατομμύρια. Αυτά τα κέρδη έγιναν μέσα σε συνθήκες ανταγωνισμού και όχι μονοπωλίου όπως λέει ο Συναγερμός αφού από το 2003 λειτουργά κάτω από τον ανταγωνισμό με άλλες εταιρίες και το καθεστώς προνομίων που δίνει ο ρυθμιστής τηλεπικοινωνιών στους ιδιώτες ανταγωνιστές της CYTA. Αυτό τον δημόσιο πλούτο και τα εκατομμύρια κέρδη που κάνει θέλουν να χαρίσουν στους ιδιώτες σαν «έτοιμο ψητό» στο πιάτο. Η ιδιωτικοποίηση της CYTA όχι μόνο δεν θα φέρει «φρέσκο» χρήμα αλλά θα αφαιρέσει εκατομμύρια έσοδα από τον κρατικό προϋπολογισμό .

Σήμερα η μελέτη της κυβέρνησης Αναστασιάδης εκτιμά την αξία του οργανισμού στο μισό δισεκατομμύριο. Είναι φανερό πως αυτή η κυβέρνηση που δεσμευόταν πριν τις εκλογές πως δεν θα κάνει ιδιωτικοποιήσεις τώρα θα ξεπουλήσει αυτό το οργανισμό έναντι «πινακίου φακής» . Είναι καθαρό πως θέλει να δώσει την CYTA με ζημία του κράτους σε ιδιώτες «ημέτερους» και να εκχωρήσει αυτό τον δημόσιο πλούτο που έγινε με τα χρήματα του φορολογούμενου και τους κόπους και τις θυσίες του προσωπικού. Αυτά τα εκατομμύρια κέρδη δεν έγιναν τυχαία έγιναν με την τεχνογνωσία των εργαζομένων που είναι γενικά αποδεκτό ότι είναι από το πιο άρτια εκπαιδευμένο και τις παραχωρήσεις και τις θυσίες που τους επέβαλαν όχι μόνο με τις αποκοπές για τα μνημόνια, αλλά και με την περαιτέρω μείωση μισθών και ωφελημάτων. Σε πολλές μόνιμες θέσεις, σήμερα εργάζονται ωρομίσθιοι ή έκτακτοι. Ακόμα και στο μόνιμο προσωπικό έχουν γίνει μειώσεις μισθών. Χαρακτηριστικά στους πτυχιούχους έχει γίνει μείωση από την Α9 στην Α8–2 δηλαδή σχεδόν τους έχουν ρίξει στην Α7.

Για πιο στρατηγικό επενδυτή μιλούν. Σαν τον στρατηγικό επενδυτή στη Λαϊκή, τον Βγενόπουλο; Όλοι αυτοί στο μυαλό τους έχουν μόνο το πώς θα βγάλουν περισσότερο κέρδος με νόμιμο ή παράνομο τρόπο και όχι να προσφέρουν στον καταναλωτή καλύτερες και φτηνότερες υπηρεσίες. Ποιος από αυτούς θα επένδυε για να πάρει σε κάθε απομακρυσμένο χωριό της Κύπρου τηλεφωνία και μετά από λίγα χρόνια ιντερνέτ και μάλιστα σε χωριά που μπορούσε να είχε μόλις 30 οικογένειες, μόνιμους κατοίκους. Κανείς από αυτούς δεν νοιάζεται για τους ηλικιωμένους αν θα έχουν τηλέφωνο ή όχι. Βλέπουμε τι γίνεται σήμερα με τα καύσιμα και τον «ελεύθερο» ανταγωνισμό, πόσο νοιάζονται για τον καταναλωτή και τις χαμηλές τιμές. Αντίθετα υπερτιμολογούν και προσυμφωνούν τις τιμές οι τέσσερεις εταιρείες που εισάγουν πετρέλαιο, σε βάρος του καταναλωτή.

Με το στρατηγικό επενδυτή θα γίνουν τα ίδια και χειρότερα στην τηλεφωνία Όμως δεν είναι μόνο το ζήτημα των χαμηλών τιμών. Το πιο σημαντικό είναι ότι εκχωρούν τον δημόσιο πλούτο και τα κέρδη αυτού του οργανισμού στους ιδιώτες και μάλιστα την ώρα που κοινωνικοποιούν τα χρέη και τις ζημιές των τραπεζών, φορτώνοντας τα στις πλάτες των εργαζομένων.

Για τους εργαζόμενους θα σημαίνει ακόμα χειρότερους όρους εργοδότησης και χωρίς καμιά ασφάλιση . Στον ΟΤΕ με τον στρατηγικό επενδυτή 20,000 χιλιάδες εργαζόμενοι έχασαν τις δουλείες τους. Εδώ λένε στους εργαζόμενους ότι τάχα είναι εξασφαλισμένοι, και να μην ανησυχούν. Με την συνέπεια που έδειξε ο Αναστασιάδη στις δεσμεύσεις του, όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να ανησυχούν διπλά. Οι επιλογές που δίνουν στους εργαζόμενους να πάνε στην νέα εταιρία με τους νέους όρους εργοδότησης και να τους δώσουν μετοχές δεν είναι επιλογή. Τι αξία μπορούν να έχουν οι μετοχές αφού το ίδιο το Κυπριακό χρηματιστήριο είναι ψόφιο, αφού έχει καταπιεί τις καταθέσεις και τις μικροοικονομίες χιλιάδων απλών ανθρώπων. Ούτε η επιλογή να πάνε σε άλλο κλάδο της δημόσιας υπηρεσίας αποτελεί λύση. Εργαζόμενους με τεχνογνωσία θα τους πετάξει σε ένα τμήμα να αποτελούν τον «τζόκερ» σε κάθε τμήμα όπου υπάρχει έλλειψη και φόρτος εργασίας .Όλα αυτά για να ξεφορτώσει τον ιδιώτη επενδυτή από τις υποχρεώσεις απέναντι στους εργαζόμενους και τις δεσμεύσεις από τις συλλογικές συμβάσεις.

Αυτό δεν είναι εκσυγχρονισμός αλλά πισωγύρισμα. Στη Ελλάδα 14αεροδρόμια θα παραχωρηθούν σε επενδυτή, στην Fraport σε εξευτελιστική τιμή. Τα ίδια θέλουν να κάνουν και εδώ να πουλήσουν την CYTA στη Vodafone η κάποιο άλλο ξένο ή ντόπιο επενδυτή. Να ξεπουλήσουν αυτές τις υπηρεσίες στους ιδιώτες για ψίχουλα

Οι εργαζόμενοι πρέπει να πούνε ένα βροντερό όχι. Οι αντιδράσεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων, δεν είναι αυτές που περιμένουν οι εργαζόμενοι από τις συνδικαλιστικές τους ηγεσίες. Πρώτο δεν έχουν ακόμα κοινή θέση ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και μάλιστα η συντεχνία των μηχανικών φλερτάρει ακόμα με τις ιδιωτικοποιήσεις ότι τάχα θα ωφελήσει τον εκσυγχρονισμό του οργανισμού. «Μέτρα» έχουν εξαγγείλει η ΣΥΔΗΚΕΚ–ΠΕΟ και η ΠΑΣΕ–ΑΤΗΚ. Αποφάσισαν να εντατικοποιήσουν την ενημέρωση του κοινού μεταφέροντας αυτή την ενημέρωση έξω από τα cytashop στο άνοιγμα της Λήδρας σε καθημερινή βάση. Δεύτερο μέτρο θα ξεκινήσουν ένα κύκλο συναντήσεων–ενημέρωσης των κομμάτων. Η ΕΠΟΕΤ–ΣΕΚ και οι άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις δεν εξάγγειλαν καμία αντίδραση. Σίγουρα αυτή η διασπαστική στάση κτυπά πρώτα και κύρια τους εργαζόμενους. Όμως και οι αντιδράσεις της ηγεσίας της ΣΥΔΗΚΕΚ και της ΠΑΣΕ είναι αναποτελεσματικές, φέρνουν απογοήτευση και παγώνουν τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων. Καλή η ενημέρωση του κοινού και των κομμάτων αλλά αυτό δεν αρκεί για να αποτραπούν οι ιδιωτικοποιήσεις.

Η ηγεσία της ΕΠΟΕΤ–ΣΕΚ λέει πως τα μέτρα δεν είναι αυτοσκοπός και ανεπίσημα πως η απεργίες θα βλάψουν τον αγώνα τους. Αυτό έλεγε η ΣΕΚ και στις Κυπριακές Αερογραμμές και είδαμε το τέλος τους και πως αγωνίζονται ακόμη οι εργαζόμενοι να πάρουν τα δεδουλευμένα και τις αποζημιώσεις τους.

Χρειάζονται δυναμικά απεργιακά μέτρα. Αν οι ηγεσίες κάποιων συντεχνιών δεν βλέπουν αυτή την ανάγκη για τους δικούς τους λόγους, τότε είναι η ώρα των ίδιων των εργαζομένων να πάρουν τα πράγματα στα χέρια τους. Αυτοί είναι οι μόνοι που μπορούν να αποτρέψουν τις ιδιωτικοποιήσεις. Εργαζόμενοι από όλες τις συντεχνίες να καλέσουν κοινή Γενική Συνέλευση και να προχωρήσουν σε επιτροπή αγώνα με την εξαγγελία απεργιακών μέτρων. Αυτό θα δώσει αυτοπεποίθηση και θα γεμίσει ελπίδες

τους εργαζόμενους. Αυτό θα πιέσει και τις ηγεσίες να πάρουν ουσιαστικά μέτρα που θα κτυπούν τα κέρδη του οργανισμού και θα κάνουν τον οποίο επενδυτή να το σκεφτεί καλά αφού θα βλέπει ένα δυνατό συνδικαλιστικό κίνημα που θα το βρει μπροστά του. Στον ΟΤΕ εργαζόμενοι δεν άφηναν τους υποψήφιους επενδυτές να μπουν στα κτίρια του ΟΤΕ κτίζοντας ένα ανθρώπινο τείχος έξω από τα κεντρικά κτίρια.

Χρειάζεται ακόμα ο συντονισμός όλων των εργαζομένων στους ημικρατικούς οργανισμούς όπως η ΑΗΚ και τα Λιμάνια που αντιμετωπίζουν τον ίδιο κίνδυνο να ξεπουληθούν σε ιδιώτες. Αν συντονίσουν τον αγώνα τους αυτοί οι κλάδοι θα έχουν πολλαπλάσια δύναμη και μπορούν να κερδίσουν.

Νίκος Αγιομαμίτης

Η απεργία στις Βρετανικές Βάσεις θύμισε κάτι από τους αγώνες του '48

Ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι στις βρετανικές βάσεις κατέβηκαν μαζί σε πενθήμερη απεργία, διαμαρτυρόμενοι για τη μείωση των μισθών, με βάση νόμο της βρετανικής κυβέρνησης, που ισχύει από την 1η του Σεπτέμβρη

Οι απεργοί συγκεντρώθηκαν έξω από τις βάσεις Ακρωτηρίου, εκφράζοντας την αντίθεσή τους στις αποκοπές μισθών. Η απόφαση των Βρετανικών αρχών καταργεί τις συμφωνίες και τις συλλογικές συμβάσεις που έχουν διαχρονικά υπογράψει μέχρι σήμερα. Και μάλιστα την ώρα που οι εργαζόμενοι στο δημόσιο στη Βρετανία έχουν πάρει αυξήσεις.

Ο εκπρόσωπος Τύπου των βάσεων υποστήριξε πως οι αποκοπές στους μισθούς ήταν αναγκαίες μετά τη μείωση στον προϋπολογισμό ύψους 3,7 εκατομμυρίων στερλινών, από το βρετανικό υπουργείο Αμυνας. Αν όμως δεν μπορούν να πληρώνουν να τις κλεισουν και να πάνε σπίτι τους και οι εργαζόμενοι μπορούν να δουλέψουν σε υπηρεσίες που μπορούν να αξιοποιηθούν ή να δημιουργηθούν στο χώρο των βρετανικών βάσεων. Όχι μόνο μπορούμε αλλά και θέλουμε να τις ξεφορτωθούμε και οι εργαζόμενοι στις Βάσεις διεκδικώντας τα δικαιώματα τους και περισσότερες αυξήσεις συμβάλουν σ' αυτό τον αγώνα. Γι' αυτό θα πρέπει να βρούνε συμπαράσταση από κάθε εργαζόμενο και κάθε ένα που θέλει να σταματήσουν οι βάσεις να αποτελούν ορμητήριο και να ρίχνουν βόμβες στη Συρία και άλλες χώρες τις περιοχής.

Οι εργαζόμενοι έκαναν έκκληση στον Αναστασιάδη να μεσολαβήσει στον Κάμερον για να διευθετηθεί το θέμα τους. Θα ήταν πολύ καλύτερα όμως να καλούσαν τα ε/κ και τ/κ συνδικάτα για συμπαράσταση.

Στον αγώνα τους οι Ε/Κ και Τ/Κ απεργοί πρέπει να βρούνε συμπαράσταση και από τους εργαζόμενους έξω από τις βάσεις που έχουν να κάνουν με την τροφοδοσία των βάσεων σε τρόφιμα και καύσιμα. Μια απεργία στους κλάδους αυτούς και ένας αποκλεισμός των βάσεων μπορεί να κάνει τις αρχές να υποχωρήσουν.

Στην αρχή οι αρχές των βάσεων προσπάθησαν να διασπάσουν τους εργαζόμενους και να σπάσουν την απεργία καλώντας σε συνάντηση μόνο τη τ/κ συντεχνία. Η τ/κ συντεχνία αρνήθηκε όμως να τους συναντήσει χωριστά χωρίς τους ε/κ συνδικαλιστές και κατήγγειλε την προσπάθεια διάσπασης δημόσια δηλώνοντας πως μαζί και ενωμένοι με τους ε/κ εργαζόμενους θα συνεχίσουν τον αγώνα τους. Έτσι η προσπάθεια διάσπασης έπεσε στο κενό.

Οι απεργοί μαζί κατέβηκαν στην Λευκωσία και απέκλεισαν για λίγη ώρα την Βρετανική Υπάτη Αρμοστεία. Την ίδια ημέρα όμως Βρετανός στρατιωτικός χτύπησε δύο ε/κ απεργούς που έκαναν περιφρούρηση έξω από την Κεντρική είσοδο των βάσεων στην Επισκοπή. Για να σπάσει το μπλόκο ανέπτυξε μεγάλη ταχύτητα και χτύπησε τους απεργούς που γλύτωσαν με μικροτραυματισμούς. Αυτά θυμίζουν εποχές τις αποικιοκρατίας και τους τραυματισμούς απεργών στους αγώνες του 48 στα ορυχεία.

Τελικά οι αρχές των βάσεων αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν και αποφάσισαν αναστολή της νομοθεσίας για ένα μήνα και να συνεχίσουν οι διαπραγματεύσεις με τις συντεχνίες. Σίγουρα θα ξαναχρειαστεί να κινητοποιηθούν οι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι στις βάσεις αλλά τώρα θα έχουν και την αυτοπεποίθηση αυτής της μικρής νίκης και της υποχώρησης των βρετανικών αρχών. Θα πρέπει όμως να έχουν και τη συμπαράσταση όλων μας. Η νίκη τους θα είναι σημαντική όχι μόνο γιατί θα υπερασπιστεί τα δικαιώματα τους αλλά και γιατί θα ανοίξει ξανά με έντονο τρόπο το κεφάλαιο των κοινών ταξικών αγώνων της εργατικής τάξης στη Κύπρο.

Ν.Α.

Τουρκία: Ποιός ο δρόμος για την ειρήνη μετά το μακελειό στην Αγκυρα

Με αυτό το τίτλο οργανώθηκε το Σάββατο 17 Οκτώβρίου εκδήλωση απο την Δικοινοτική Ριζοσπασπαστική Αριστερή Συνεργασία με ομιλητή τον Ozan Tekin στέλεχος του Επαναστατικού Σοσιαλιστικου Εργατικού Κόμματος (DSIP). Παρα κάτω δημοσιεύουμε την εισηγητική του ομιλία.

Όπως γνωρίζετε πριν από μια εβδομάδα είχαμε το μακελειό στην Αγκυρα στην διαδήλωση για την ειρήνη στην οποία συμμετείχαν μια σειρά από συνδικαλιστικές, αριστερές και σοσιαλιστικές οργανώσεις, το κουρδικό κίνημα και άλλες οργανώσεις.

Δυο βομβιστές αυτοκτονίας μετέτρεψαν την πλατεία σε λίμνη αίματος. Χάσαμε τουλάχιστον 102 συντρόφους. Τη στιγμή της έκρηξης στην πλατεία υπήρχαν 14 χιλιάδες. Είναι η πιο αιματηρή επίθεση στην σύγχρονη ιστορία της Τουρκίας.

Είμαστε πολύ θυμωμένοι για το χαμό των συντρόφων μας, όμως αυτά που ζήσαμε την τελευταία εβδομάδα έχουν διπλασιάσει τον θυμό μας. Αν έχετε ακούσει την ηγεσία του ΑΚΡ, αν διαβάσατε τις εφημερίδες που είναι φιλικά προσκείμενες προς το ΑΚΡ, θα νομίζατε ότι εμείς επιτεθήκαμε σε εκδήλωση του Ερντογάν. Οι ειδήσεις σχετικά με το μακελειό έχουν απαγορευτεί. Ο Ερντογάν παρόλο που έχασε τις εκλογές στις 7ης Ιουνίου που θα τον αναδείκνυαν σε πρόεδρο συνεχίζει να διοικά ενεργά την χώρα, Δήλωσε πως το ΡΚΚ και το ISIS είναι δύο τρομοκρατικές οργανώσεις που δεν διαφέρουν η μία από την άλλη. Ο πρωθυπουργός Νταβούτογλου δήλωσε πως έχει στα χέρια του τη λίστα των βομβιστών του ISIS αλλά δεν θα μπορούσε να τους συλλάβει χωρίς να έχουν κάνει κάτι. Στο μεταξύ, συλλαμβάνονται άνθρωποι για σχόλια στο διαδίκτυο που δήθεν προσβάλλουν τον πρόεδρο της Δημοκρατίας. Τα ΜΜΕ που πρόσκεινται στο ΑΚΡ προωθούν τον ηλίθιο αυτό ισχυρισμό πως το μακελειό οργανώθηκε από κοινού από το ISIS και το ΡΚΚ.

Σε ένα ημικατεχόμενο από την Τουρκία νησί, δεν χρειάζεται να πολυλογήσω για την βαρβαρότητα του Τουρκικού κράτους. Αλλά αυτό πρέπει να το αναφέρω.

Λίγα μόλις λεπτά από τις εκρήξεις η αστυνομία έριξε δακρυγόνα όπου κείτονταν οι νεκροί και οι τραυματίες, ανάμεσα σε κόσμο που προσπαθούσε να βρει και να σώσει τους τραυματίες. Μετά από αυτό εμπόδισαν και τα ασθενοφόρα να εισέλθουν στο χώρο. Ενώ διεξαγόταν όλο αυτό το χάος οι αστυνομικοί κοίταζαν τους συναγωνιστές μας με έναν ειρωνικό μειδίαμα στο πρόσωπο.

Από αυτή την άποψη δεν έχει και τόση σημασία ποιος ανατίναξε την βόμβα. Το τούρκικο κράτος και η κυβέρνηση είναι υπεύθυνη για το τι προηγήθηκε και το τι επακολούθησε. Δυο μέρες πριν από τις εκλογές τις 7ης Ιουνίου τοποθετήθηκε βόμβα σε συγκέντρωση του HDP σε μεγαλύτερη πόλη του βόρειου Κουρδιστάν. Τον Ιούλη, επίθεση αυτοκτονίας στο Σουρουτς σκότωσε αρκετούς αριστερούς νέους που ήθελαν να διαδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στην αντίσταση ενάντια στο ISIS στο Κομπάνι.

Η ιστορία του Τούρκικου κράτους από το 1915 και την γενοκτονία των Αρμενίων είναι ιστορία δολοφονίας των καταπιεσμένων και των μειονοτήτων. Των Αλεβιτών, των αριστερών, των εργατών, των Ρωμιών, των Αρμενίων και των Κούρδων.

Είναι πολύ σημαντικό για τους μελλοντικούς μας αγώνες να καταλάβουμε την πολιτική συγκυρία μέσα στην οποία έγινε αυτό το μακελειό. Και για να την καταλάβουμε χρειάζεται να καταλάβουμε το πρόσφατο παρελθόν της Τουρκίας, τις δυναμικές που τροφοδοτούν την εξουσία του ΑΚΡ. Χρειάζεται να καταλάβουμε και τον αγώνα των Κούρδων για ισότητα και ελευθερία.

Το βαθύ κράτος

Το Τούρκικο κράτος παρά την πολιτική της καταπίεσης και των γενοκτονιών που ακολούθησε στην ίδρυση του, δεν μπόρεσε να λύσει δυο προβλήματα, και έτσι δημιουργήθηκαν δυο παραδοσιακοί εχθροί. Ο πρώτος εχθρός είναι η απειλή της διάσπασης του κράτους από τους Κούρδους. Η δεύτερη απειλή είναι αυτή της αντιδραστικότητας μιας θρησκευτικής κοινότητας που δεν συμβιβάζεται με το κοσμικό κράτος.

Τα ιδρυτικά μέλη του ΑΚΡ βγήκαν μέσα από την Ισλαμική κυβέρνηση του Ερμπακαν που ανατράπηκε από το μεταμοντέρνο πραξικόπημα στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του 90, ισχυριζόμενοι ότι είναι πιο ήπιοι. Το 2002 κερδίζουν τις εκλογές εκμεταλλευόμενοι την κατάρρευση της κυβερνητικής συμμαχίας μεταξύ της κεντροδεξιάς, της κεντροαριστεράς και του

φασιστικού κόμματος, εν μέσω της οικονομικής κρίσης που κτύπησε την Τουρκία.

Το Τουρκικό κράτος δεν αρέσκεται σε αυτούς που προέρχονται από την Ισλαμική παράδοση. Μέσα στο στρατό άρχισαν οι διεργασίες για την ανατροπή του AKP με ένα στρατιωτικό πραξικόπημα. Διεργασίες που φτάνουν στο αποκορύφωμα τους το 2007. Παρά το γεγονός ότι το AKP, ως ένα κεντροδεξιό, νεοφιλελεύθερο αστικό κόμμα, εξασφάλισε την δυνατότητα στην τουρκική κυρίαρχη τάξη να αυξήσει τον πλούτο της, η πλειοψηφία των καπιταλιστών τάχθηκε με τον στρατό. Το 2007, δυο μήνες πριν από τις εκλογές ο στρατός στέλνει τελεσίγραφο στο AKP.

Το AKP για να προστατευτεί από τους πραξικοπηματίες ακολούθησε μια έξυπνη τακτική. Ακολούθησε μια γραμμή που άγγιζε τα χρόνια προβλήματα της κοινωνίας και έκανε ανοίγματα σε όλους τους καταπιεσμένους. Στο Κουρδικό ζήτημα παραδέχτηκε πως το κράτος έκανε λάθος και υποσχέθηκε λύση. Υποστήριξε πως οι σχέσεις με την Αρμενία πρέπει να ομαλοποιηθούν και ότι πρέπει να εγκαταλειφθούν οι πολιτικές των στρατιωτικών. Εξασφάλισε τις συνθήκες για να μπορούν οι εργαζόμενοι να βγάζουν τον μήνα. Το αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν το AKP να αυξήσει τα ποσοστά του από 34% σε 47%. Συνήθως οι κυβερνήσεις που γίνονταν στόχος των πραξικοπηματιών, δυνάμωναν χάρη στο λαό, έτσι και το AKP.

Όμως τα τελευταία χρόνια, από τότε που γλίτωσε από την απειλή του στρατού, βλέπουμε το πραγματικό πρόσωπο του AKP. Ο Ερντογάν και η παρέα του είναι ρατσιστές απέναντι στους Αρμένιους και τους Κούρδους. Στις δημοκρατικές διαδηλώσεις απαντούν με την αστυνομική τρομοκρατία όπως έκαναν στο Γκεζί. Απέναντι στους Αλεβίτες είναι δογματιστές.

Υποστηρίζουν την απαγόρευση των απεργιών και την καταπίεση των γυναικών και των ΛΟΑΤ ατόμων. Όμως αυτά δεν μπόρεσαν να εξυπηρετήσουν το AKP, διότι τα τελευταία δέκα με δεκαπέντε χρόνια έχουν διαμορφωθεί και διαμορφώνονται δυναμικές από τα κάτω που στέκονται στο πλευρό της ελευθερίας και της δημοκρατίας.

Περάσαμε μια περίοδο όπου λόγω των αγώνων από τα κάτω, είδαμε την έξωση του στρατού από την πολιτική, την μαζικοποίηση του αιτήματος του Κουρδικού λαού για ισότητα, την αύξηση σε αριθμό των εκδηλώσεων μνήμης που πραγματοποιούνται από τους αγωνιστές της αναγνώρισης της γενοκτονίας των Αρμενίων. Μια περίοδος όπου όλα αυτά τα αιτήματα για ελευθερία και ισότητα είχαν πιθανότητα νίκης. Σε μια τέτοια περίοδο το AKP αναγκάστηκε να αλλάξει και να γυρίσει την πλάτη σε όλα αυτά τα κομμάτια. Και μόλις το έκανε άρχισε και η πτώση της υποστήριξης που τύγχανε.

Τα κινήματα

Η αρχή του τέλους που έρχεται για το AKP, ήταν η αντίσταση στο Γκεζί. Η κυβέρνηση μπορεί να κατηγορεί όσο θέλει τις «παγκόσμιες δυνάμεις», να χαρακτηρίζει όσο θέλει ως οπαδούς των πραξικοπηματιών αυτούς που βγήκαν στους δρόμους. Αυτοί που βγήκαν στους δρόμους στο Γκεζί ήταν μια γενιά που διαμορφώθηκε από τους αγώνες που αρίθμησα πιο πάνω. Είναι η ψυχή των αγώνων ενάντια στο AKP. Η πτώση του AKP ξεκίνησε με την αντίσταση στο Γκεζί.

Μετά από λίγο βγήκαν στην επιφάνεια οι ισχυρισμοί που αφορούσαν στους υπουργούς του AKP αλλά και στον ίδιο τον Ερντογάν για διαφθορά και κλεψιά. Αυτό το διάστημα, το AKP αναγκάζεται να έρθει σε ρήξη με τον πιο μεγάλο συνέταιρο του, την κοινότητα του Φετουλλαχ Γκιουλέν. Για να σώσει τον εαυτό του, το AKP, βαφτίζει τις κατηγορίες για διαφθορά ως μέρος μιας «πραξικοπηματικής ενέργειας». Για να δυναμώσει τον ισχυρισμό πως όλα αυτά είναι μια σκευωρία εναντίον του, λέει ότι και οι δίκες των πραξικοπηματιών που διεξήγαγε η ίδια η κυβέρνηση του, ήταν και αυτές μέρος της σκευωρίας. Έτσι απολογείται στον στρατό και απελευθερώνει τους πραξικοπηματίες στρατηγούς και τα πιο βρώμικα στοιχεία του βαθέως κράτους και στη συνέχεια συνεργάζεται μαζί τους και κτυπά στους δρόμους.

Και καθώς το AKP παλεύει να ξεμπερδέψει με όλα αυτά, τον Μάη του 2014 σκοτώνονται 301 ανθρακωρύχοι στη Σόμα. Αυτό προκάλεσε μια έκρηξη του εργατικού κινήματος. Τον τελευταίο 1 ½ χρόνο βλέπουμε μια τρομακτική άνοδο στον αριθμό των απεργιών.

Αυτά έφεραν και τους καυγάδες που βλέπουμε τον τελευταίο 1 ½ χρόνο στο κόμμα. Στις δε εκλογές της 7ης Ιουνίου, το AKP έχασε το 1/5 των ψηφοφόρων του και δεν μπόρεσε να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Η απάντηση του Ερντογάν σε αυτό ήταν η παρεμπόδιση σχηματισμού κυβέρνησης συνεργασίας και επανεκκίνησε τον πόλεμο ενάντια στους Κούρδους.

Αυτό είναι σημαντικό , διότι οι «διεργασίες για τη λύση», στο μυαλό του κόσμου σημαίνει τις διεργασίες για τη λύση του πιο μεγάλου προβλήματος ανισότητας στην Τουρκία. Το κράτος είχε παραδεχτεί πως η 100χρονη πολιτική άρνησης και οι πολεμικές πολιτικές που οδήγησαν 50 χιλιάδες ανθρώπους στο θάνατο τα τελευταία 30 χρόνια, έχουν αποτύχει και κάθισε στο τραπέζι με τους κούρδους. Παρόλο που το AKP κωλυσιεργούσε, οι συγκρούσεις σταμάτησαν από το 2013. Το αποκορύφωμα αυτής της πολιτικής ήταν το διάβασμα της επιστολής του Οτσαλάν σε εκδήλωση στην προεδρική κατοικία παρουσία μελών του HDP και του AKP στα τέλη Ιανουαρίου 2015.

Ο Ερντογάν είχε δηλώσει και τότε πως αυτό δεν του άρεσε. Μετά και την ήττα της 7ης Ιουνίου έκανε ένα νέο σχέδιο. Με στόχο να εμποδίσει τα κέρδη των Κούρδων της Συρίας, εγκαταλείπει την πολιτική του στην Μ. Ανατολή και τη σύγκρουση με τις ΗΠΑ. Παραχωρεί την βάση του Ιντσιρλίκ και συμμετέχει στην συμμαχία κατά του ISIS και ζητά ως αντάλλαγμα την διακοπή της στήριξης της Δύσης στους Κούρδους της Συρίας και βομβαρδίζει τις βάσεις του PKK αρχίζοντας έτσι ξανά τον πόλεμο.

Έτσι, πριν από το μακελειό στην Αγκυρα, ζήσαμε μια περίοδο όπου το AKP αφήνει στην άκρη τις διεργασίες για τη λύση, σκοτώνει απλούς πολίτες στις Κουρδικές επαρχίες, σπάζει την ισχύουσα εκεχειρία με το PKK, και η κυβέρνηση επιτίθεται με όλες τις δυνάμεις της στο PKK. Έτσι η επιχείρηση για παρεμπόδιση της δημιουργίας Κουρδικού κράτους ή έστω αυτόνομης περιοχής στη Συρία, πέτυχε να κατευνάσει τις αντιδράσεις της Τουρκικής άρχουσας τάξης, του κράτους, ακόμη και των φραξιών του κόμματος του.

Όμως, η Τουρκία δεν αποτελείται μόνο από την ηγεσία του AKP. Όπως είπα και πριν, τα τελευταία χρόνια δόθηκαν πολλοί και δυνατοί αγώνες και κερδήθηκαν πολλά. Σήμερα παρά τις πολιτικές του AKP, 2 στους 3 ακόμη υποστηρίζουν τις διεργασίες λύσης. Η κυβέρνηση από την άλλη ακόμη σχεδιάζει πως θα καταφέρει να κερδίσει πίσω τους χαμένους ψηφοφόρους. Όπως διέρρευσε στον τύπο, σε μια συνάντηση του AKP, αρκετές σημαντικές προσωπικότητες παραδέχονται ότι οι πολιτικές τους είναι λανθασμένες και φοβούνται για περεταίρω απώλειες.

Είμαστε θυμωμένοι εξαιτίας των θανάτων αλλά δεν είμαστε απελπισμένοι. Τα πλήθη που κατέκλυσαν τις διαδηλώσεις καταδίκης του μακελειού της Αγκυρας, τόσο παγκόσμια όσο και την ίδια την Τουρκία, φωνάζοντας «Ερντογάν δολοφόνε», αντικατοπτρίζουν την ελπίδα ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του AKP.

Την διήμερη απεργία που κηρύχτηκε από τα πιο δυναμικά συνδικάτα της Τουρκίας, ακολούθησε ένα αυθόρμητο κύμα θυμού που εκφράστηκε με διαδηλώσεις σε κάθε πόλη. Τόσο σε αυτές τις διαδηλώσεις όσο και στις κηδείες των δολοφονημένων υπήρξε έκρηξη θυμού ενάντια στο κράτος και την κυβέρνηση.

Οι βόμβες στόχευαν να καταστρέψουν την δυνατότητα μας να οργανώνουμε μαζικές διαδηλώσεις υπέρ των εργατών, της ειρήνης και της δημοκρατίας. Γι' αυτό και είναι τόσο σημαντικό να μεν εγκαταλείψουμε τους δρόμους. Όμως έχουμε ακόμη μια ευκαιρία. Σε δυο εβδομάδες θα διεξαχθούν πρόωρες εκλογές τη 1η Νοεμβρίου.

Το HDP, προϊόν της συμμαχίας της ριζοσπαστικής αριστεράς και του Κουρδικού κινήματος στις 7ης Ιουνίου πήρε το 13%, περνώντας έτσι το αντιδημοκρατικό όριο του 10% που επέβαλαν οι πραξικοπηματίες της 12ης Σεπτεμβρίου, και που υπερασπίζεται μέχρι θανάτου το AKP. Είναι σημαντικό να επαναλάβουμε αυτή την επιτυχία.

Έτσι και μεις ως DSIP ξεκινήσαμε μια καμπάνια κάτω από ο όνομα «η ψήφος μας στην ελπίδα». Σε αυτήν περίοδο κρίσης και αστάθειας που περνά η Τουρκία, προσπαθούμε να στείλουμε στη βουλή βουλευτές που θα αποτελέσουν την φωνή των καταπιεσμένων. Τα τελευταία χρόνια έχουμε δει σε όλο τον κόσμο μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στον καπιταλισμό, ξεσηκωμούς και επαναστάσεις. Όλα αυτά δυναμώνουν τον αγώνα μας. Οι βόμβες, οι πιέσεις ακόμα και οι μαζικές δολοφονίες δεν θα μας σταματήσουν. Θα κερδίσουμε, η ειρήνη θα κερδίσει!

Μετάφραση Κυριάκος Κοιλιάρης

Αντίσταση στον ισλαμοφοβικό ρατσισμό

του Σωτήρη Κοντογιάννη
απο την Εργατική Αλληλεγγύη

Από τα έξι περίπου δισεκατομμύρια των ανθρώπων που ζούνε σήμερα στη γη, το ένα τέταρτο είναι Μουσουλμάνοι. Από αυτούς το μεγαλύτερο κομμάτι ζει στις δυο πιο φτωχές, καταληστεμένες από τον ιμπεριαλισμό, ηπείρους: την Αφρική και την Ασία. Αν εξαιρέσει κανείς τους –μετρημένους έτσι και αλλιώς στα δάχτυλα– πάμπλουτους σεΐχηδες της Σαουδικής Αραβίας και των άλλων πετρελαιοπαραγωγών χωρών, η συντριπτική πλειοψηφία των Μουσουλμάνων είναι φτωχοί. Διόλου παράξενο η "πολιτισμένη" Δύση έχει ανακηρύξει σήμερα αυτούς τους ανθρώπους σε "νούμερο ένα εχθρό" για την ανθρωπότητα. Το Ισλάμ είναι για τα Δυτικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης ισοδύναμο με τον σκοταδισμό, την Σαρία, την μπούργκα και την τρομοκρατία.

Από αυτή την άποψη η Ισλαμοφοβία δεν διαφέρει και πολύ από τα παλαιότερα ρατσιστικά ιδεολογήματα: τα θύματα του ρατσισμού ήταν πάντα οι φτωχοί και οι κατατρεγμένοι. Η Δύση, από την εποχή που οι Ευρωπαίοι δουλέμποροι άρπαζαν τους "νέγρους" από την Αφρική για να τους πουλήσουν σαν δούλους στην Αμερική, καλλιεργεί συστηματικά τα ρατσιστικά ιδεολογήματα για να δικαιολογήσει τα εγκλήματά της σε βάρος των φτωχών πληθυσμών. Η Ισλαμοφοβία έχει ακριβώς τον ίδιο στόχο: τα θύματα των αμερικανικών Drones, των μη–επανδρωμένων αεροπλάνων που έχουν γίνει ο φόβος και ο τρόμος των πληθυσμών, από την Υεμένη και τη Σομαλία μέχρι το Πακιστάν, δεν έχουν ποτέ ούτε όνομα, ούτε επίθετο, ούτε ηλικία, ούτε φύλο: είναι απλά, "φανατικοί ισλαμιστές", "Ταλιμπάν", "μαχητές της αλ Κάιντα".

Δυστυχώς τα επιχειρήματα αυτά βρίσκουν σήμερα ακροατήριο ακόμα και μέσα στην ίδια την αριστερά. Οι θηριωδίες του ISIS (που σήμερα αυτονομάζεται Ισλαμικό Κράτος) έχουν οδηγήσει ολόκληρα κομμάτια της αριστεράς –κομμάτια που το 2003 κατέβηκαν μαζικά στους δρόμους ενάντια στην επέμβαση του Μπους στο Ιράκ– σε μια στάση ανοχής των νέων βομβαρδισμών του Ομπάμα στη Μέση Ανατολή.

Το νέο βιβλίο που κυκλοφόρησε πρόσφατα από το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο "Η πάλη Ενάντια στην Ισλαμοφοβία" είναι, από αυτή την άποψη, σήμερα εξαιρετικά επίκαιρο.

Τα κείμενα που περιλαμβάνονται στο βιβλίο δεν είναι καινούργια: το πρώτο κεφάλαιο με τίτλο "Ο Προφήτης και το Προλεταριάτο" κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στο βρετανικό θεωρητικό μαρξιστικό περιοδικό International Socialism το 1994. Γράφτηκε από τον Κρις Χάρμαν, τον συγγραφέα της διάσημης πλέον "Λαϊκής Ιστορίας του Κόσμου" σε μια εποχή πολύ διαφορετική από τη σημερινή και συμπληρώθηκε το 2001, λίγο μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους. Τα υπόλοιπα κείμενα (με συγγραφείς τους Πάνο Γκαργκάνα, Νίκο Λούντο και Λέανδρο Μπόλαρη) έχουν όλα δημοσιευθεί παλαιότερα στο περιοδικό Σοσιαλισμός από τα Κάτω. Όλα μαζί αποτελούν ένα δυνατό όπλο για όποια και όποιον θέλει να παλέψει σήμερα ενάντια στον σύγχρονο ρατσισμό.

Οι "επίσημες" ερμηνείες, γράφει ο Χάρμαν, στην εισαγωγή του κειμένου του, στηρίζονται σε *"μια γενική σύγχυση ανάμεσα στο Ισλάμ ... και στις Ισλαμιστικές πολιτικές ομάδες που έχουν πολύ μικρότερο αριθμό οπαδών". Αυτή η ταύτιση, όμως, είναι από κάθε άποψη λάθος, τόσο λάθος σαν να ταυτίζαμε "τον Καθολικισμό με τα Χριστιανοδημοκρατικά Κόμματα της Ευρώπης ή τον Προτεσταντισμό με τα κηρύγματα μίσους του (ηγέτη του ακροδεξιού, φιλοβρετανικού Δημοκρατικού Ενωτικού Κόμματος της Βόρειας Ιρλανδίας) Ίαν Πέσλεϊ...*

Αριστερά

Αυτή η σύγχυση δεν περιορίζεται στους κύκλους των φιλελευθέρων: "Το ίδιο συμβαίνει και με την αριστερά. Δεν ξέρει πώς να αντιμετωπίσει κάτι που θεωρεί σαν ένα σκοταδιστικό δόγμα που το στηρίζουν αντιδραστικές δυνάμεις, αλλά που ταυτόχρονα έχει τεράστια απήχηση σε κάποια από τα φτωχότερα στρώματα της κοινωνίας. Σαν αποτέλεσμα, στους κόλπους της αριστεράς έχουν διαμορφωθεί δυο αντιτιθέμενες προσεγγίσεις. Η πρώτη, είναι η αντιμετώπιση του Ισλαμισμού σαν την ενσάρκωση της αντίδρασης, σαν μια μορφή φασισμού... Μια τέτοια ανάλυση οδηγεί εύκολα στο πρακτικό συμπέρασμα ότι για να αντιμετωπιστούν οι φασίστες απαιτείται η συγκρότηση πολιτικών συμμαχιών με κάθε κόστος...

Η άλλη προσέγγιση, ήταν η αντιμετώπιση των ισλαμικών κινημάτων σαν «προοδευτικά», «αντιιμπεριαλιστικά» κινήματα των καταπιεσμένων. Αυτή τη θέση είχε πάρει η μεγάλη πλειοψηφία της αριστεράς στο Ιράν στη διάρκεια της πρώτης φάσης της επανάστασης του 1979...

Και οι δυο παραπάνω θέσεις είναι λανθασμένες. Δεν αναλύουν σωστά τον ταξικό χαρακτήρα του σύγχρονου Ισλαμισμού, ούτε τη σχέση του με το κεφάλαιο, το κράτος και τον ιμπεριαλισμό".

Το πολιτικό Ισλάμ δεν είναι σύμμαχος της εργατικής τάξης. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η αριστερά μπορεί να μένει αδιάφορη

απέναντι στις επεμβάσεις του Ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή, τη Βόρεια Αφρική ή την Αραβική Χερσόνησο στο όνομα της καταπολέμησης του "θρησκευτικού φανατισμού" και της υπεράσπισης των "κοσμικών αξιών" της κοινωνίας μας.

Η ταύτιση του Ισλάμ με τον σκοταδισμό είναι από μόνη της προκλητική, όπως αποκαλύπτει γλαφυρά το κείμενο του Πάνου Γκαργκάνα με τίτλο "Επιστημονικά αντίδοτα στην Ισλαμοφοβία" που ακολουθεί. Το κείμενο γράφτηκε με αφορμή την κυκλοφορία το 2011 (στα αγγλικά) ενός βιβλίου για τον "Χρυσό Αιώνα" των Αραβικών Επιστημών: η "Ισλαμική Αναγέννηση" αποτέλεσε στην πραγματικότητα "*τη γέφυρα... στην εξέλιξη των επιστημών ανάμεσα στους αρχαίους ελληνιστικούς χρόνους και στις σύγχρονες επιστημονικές επαναστάσεις του Κοπέρνικου, του Γαλιλαίου και του Νεύτωνα*". Και η συμβολή των Αράβων δεν περιορίστηκε μόνο στο επίπεδο των ιδεών:

Ένας από τους παράγοντες που συνέβαλαν σε εκείνη την άνθηση ήταν το πέρασμα της γνώσης του χαρτιού από την Κίνα στους άραβες. Η πρώτη παραγωγή χαρτιού στην αυτοκρατορία των Αββασιδών έγινε στη Σαμαρκάνδη, από κινέζους αιχμάλωτους πολέμου μετά την ήττα της κινεζικής δυναστείας των Τανγκ από τα μουσουλμανικά στρατεύματα το 751. Η παραγωγή χαρτιού άνθισε στη Βαγδάτη την τελευταία δεκαετία του 8ου αιώνα και συνδυάστηκε με άνθηση όλων των τεχνικών που απαιτεί η παραγωγή βιβλίων (μελάνια, κόλλες, δέρματα, βιβλιοδεσία). Εκτός από τις ιδέες, λοιπόν, το Ισλάμ και ο αραβικός κόσμος αποτέλεσε τη γέφυρα και για την πρώτη ύλη για τη διάδοσή τους..."

Η στενή σχέση ανάμεσα στη ρατσιστική προπαγάνδα και τις ιμπεριαλιστικές σκοπιμότητες φαίνεται ανάγλυφα στην περίπτωση της τελευταίας δυτικής επέμβασης στο Μαλί, όπως εξηγεί ο Νίκος Λούντος:

"Το φόβητρο του «Ισλαμισμού» που χρησιμοποιούν οι Γάλλοι για να δικαιολογήσουν την επέμβασή τους, συσκοτίζει τις πραγματικές αιτίες της αστάθειας του Μαλί. Ο ανατραπείς πρόεδρος της χώρας ήταν πιο ειλικρινής:

[Στο βόρειο Μαλί] δεν υπάρχουν δρόμοι, δεν υπάρχουν νοσοκομεία, σχολεία, πηγάδια, ούτε βασικές υποδομές. Δεν υπάρχει τίποτα. Ένας νέος από εκείνη την περιοχή δεν έχει καμιά πιθανότητα να παντρευτεί και να πετύχει στη ζωή του, εκτός αν κλέψει κανένα αμάξι και μπει σε κάποιο δίκτυο λαθρεμπόρων."

Το βιβλίο κλείνει με ένα πρόσφατο κείμενο του Λέανδρου Μπόλαρη, γραμμένο λίγο μετά τη δολοφονική επίθεση ενάντια στο διάσημο (και διαβόητο για την Ισλαμοφοβία του) γαλλικό σατυρικό περιοδικό Charlie Hebdo. "Είμαστε όλοι Charlie Hebdo;" αναρωτιέται ο Λέανδρος. Η απάντηση είναι προφανώς "όχι".

"Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι οι αδελφοί Κουασί, που πραγματοποίησαν την επίθεση στο Charlie Hebdo, ήταν αντιιμπεριαλιστές μαχητές... Ήταν προϊόν του συνδυασμού οργής και απόγνωσης που βιώνουν πλατιά στρώματα της δεύτερης και τρίτης γενιάς των μεταναστών στη Γαλλία, τόσο από την καταπίεση του γαλλικού κράτους στο εσωτερικό όσο και από τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού στο «εξωτερικό».

Αυτά τα αδιέξοδα της απελπισίας θα εντείνονται αν η Αριστερά, και ιδιαίτερα η επαναστατική, υποστέλλει τη σημαία της πάλης ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και στο ρατσισμό της ισλαμοφοβίας, στο όνομα ενός «διμέτωπου» ενάντια στον «ισλαμοφασισμό»."

Η Αντικαπιλιστική εναλαχτική στον εθνικισμό, τον ρατσισμό και την κρίση

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2015

30–31 του Οκτώβρη
στα Καλά Καθούμενα
(στη στοά απέναντι Φανερωμένης)

Πρόγραμμα		
	7:00 μμ – 9:00 μμ	
Παρασκευή 30/10	**Κυπριακό: Κοινό μέτωπο ε/κ και τ/κ εργαζομένων ενάντια στον εθνικισμό και τη λιτότητα για ειρήνη και επανένωση** Ομιλητές: **Sener Elcil**, γραμματέας KTOS (Συντεχνία τ/κ δασκάλων) **Σταύρος Τομπάζος**, Δ.Ρ.Α.Συ – Eylem (Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία) **Ντίνος Αγιομαμίτης**, Εργατική Δημοκρατία	
	5:30 μμ – 7:00 μμ	**7:30 μμ – 9:30 μμ**
Σάββατο 31/10	**Καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες, καταργείστε τη Frondex** Ομιλητές: **Δώρος Πολυκάρπου**, Κίνηση για Ισότητα Στήριξη Αντιρατσισμό **Ατι Ατάσι**, Ακτιβιστής, πρόσφυγας από Συρία **Σταύρος Σιδεράς**, Εργατική Δημοκρατία	**Το μέλλον της Αριστεράς μετά και την εμπειρία Συριζα** Ομιλητές: **Γιάννης Σηφακάκης**, Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, στέλεχος ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Ελλάδα **Ντίνος Αγιομαμίτης**, Εργατική Δημοκρατία

Οργανώνεται από την Εργατική Δημοκρατία

Δηλώστε συμμετοχή: τηλ. 99698503, email:wd@wd-ist.org, www.wd-ist.org